

Η Παλαιστίνη και η θέληση να θεωρητικοποιήσουμε μια αποαποικιακή κουηροποίηση^{1, 2, 3}

Walaa Alqaisiya¹

¹Παλαιστίνια ακαδημαϊκός και ερευνήτρια

Μετάφραση: Πένυ Πασπάλη, Διδακτορική Ερευνήτρια, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Περίληψη

Το άρθρο διατυπώνει μια θεωρία της αποαποικιοποίησης σε σχέση με το κουήρ, όπως αυτό αναδύεται στο εποικιστικό-αποικιακό πλαίσιο της Παλαιστίνης, αυτό που ονομάζω αποαποικιακή κουηροποίηση (decolonial queering). Το πρώτο μέρος προσφέρει μια νέα ανάγνωση της σιωνιστικής εποικιστικής-αποικιοκρατίας, την οποία ορίζω ως ετερο-κατάκτηση. Η καινοτομία του βασίζεται στο ότι θέτει ξανά κεντρικά το ζήτημα της αποικιοκρατίας στην γηγενή από-τα-κάτω γνώση της κουηροποίησης (queering), υποδεικνύοντας παράλληλα τους περιορισμούς των υπάρχουσών μελετών των οποίων τα πλαίσια έγκεινται κυρίως σε αμερικανικά περιβάλλοντα ή/και περιβάλλοντα ρατσισμού και ομοεθνικισμού του Παγκόσμιου Βορρά. Ιχνηλατώντας τη σύγχρονη συνέχεια της ετερο-κατάκτησης στην Παλαιστίνη, το δεύτερο μέρος αναλύει την ανάγκη για μια ριζοσπαστική θεωρία απελευθέρωσης που συνυφαίνει την αποαποικιοποίηση με το κουήρ. Φέρνοντας σε διάλογο την Sara Ahmed και τον Frantz Fanon, μια τέτοια θεωρία προκύπτει από το αμάλγαμα ιστοριών, γεωγραφιών και σωμάτων, των οποίων η αποκατάσταση, πέρα από τους περιορισμούς της ετερο-κατάκτησης, ανοίγει το δρόμο για μια ριζοσπαστική πολυεπίπεδη πολιτική της απελευθέρωσης.

Λέξεις-κλειδιά αποαποικιακή κουηροποίηση, αποαποικιοποίηση, ετερο-κατάκτηση, Παλαιστίνη, εποικιστική αποικιοκρατία, σιωνισμός

¹ Το κείμενο αποτελεί μετάφραση του αυθεντικού κειμένου που δημοσιεύτηκε από το περιοδικό Taylor & Francis in Middle East Critique: Alqaisiya, Walaa (2019). Palestine and the Will to Theorise Decolonial Queering. Middle East Critique, 29(1), 87–113. DOI: 10.1080/19436149.2020.1704505. This is a translation of an article originally published by Taylor & Francis in Middle East Critique: Alqaisiya, Walaa (2019). Palestine and the Will to Theorise Decolonial Queering. Middle East Critique, 29(1), 87–113. DOI: 10.1080/19436149.2020.1704505

² Να σημειωθεί ότι έχουν διατηρηθεί οι ενδοκειμενικές παραπομπές και το βιβλιογραφικό σύστημα όπως στο πρωτότυπο άρθρο.

³ ΣτΜ. Στο πρωτότυπο «Palestine and the Will to Theorise Decolonial Queering». Η μετάφραση του queering ως κουηροποίηση αποδίδεται ως μια ρηματοποιημένη μορφή της λέξης κουήρ ως ενός όρου-ομπρέλα. Η λέξη queering αναφέρεται γενικά στην διαδικασία αμφισβήτησης και ανατροπής της ετεροκανονικής και ετεροσεξουαλικής κουλτούρας καθώς και του δυαδικού έμφυλου μοντέλου σχεσιακότητας. Η μετάφραση του queering εδώ ως κουηροποίηση αντλεί από την συλλογιστική του Judith Butler στο άρθρο του Critically Queer (1993), όπου συνδιαλέγεται με την ανάλυση της Eve Kosofski-Sedgwick για την κουήρ επιτελεστικότητα (queer performativity). Στα ελληνικά έχει αποδοθεί

Το παρόν άρθρο εξετάζει την περίπτωση της σιωνιστικής έτερο-κατάκτησης και των δυνάμεων που τη συντηρούν στην αποικιοκρατούμενη Παλαιστίνη, προκειμένου να θέσει την αξία της θεωρητικοποίησης του κουήρ σε σχέση με την αποαποικιοποίηση. Τα πλαίσια του ομοεθνικισμού,⁴ της ομοκανονικότητας⁵ και οι κριτικές του κουήρ φιλελευθερισμού⁶ έχουν συχνά χρησιμοποιηθεί για τη διερεύνηση του κουήρ ζητήματος στην Παλαιστίνη μέσα από τις ΛΟΑΤΚ αναφορές σχετικά με τη φυλή, την τάξη, το φύλο και το έθνος. Πλαίσια σαν αυτά υπήρξαν χρήσιμα για την διεύρυνση της κριτικής των Ισραηλινών ΛΟΑΤΚ ευθυγραμμίσεων με το Ισραηλινό κράτος, κυρίως μέσω της λογικής του ροζ ξεπλύματος, η οποία προωθεί το Ισραήλ ως «φιλικό προς τους γκέι» σε αντίθεση με την «ομοφοβική» και «βάρβαρη» Παλαιστίνη.⁷ Αυτές οι προσεγγίσεις, ωστόσο, αποτυγχάνουν να προσφέρουν αναλύσεις σε βάθος που να βασίζονται σε εμπειρικές και θεωρητικές παρεμβάσεις μέσα από το πλαίσιο μιας τοποθετημένης γνώσης, στην ιστορία και στις εσωτερικές πρακτικές της παλαιστινιακής υποκειμενικότητας που κουηροποιεί και τα νοήματα της απελευθερωτικής πράξης. Στόχος του άρθρου είναι να στραφεί προς μια θεωρία μιας γηγενούς -στη βάση-κουηροποίησης, - ή αυτό που ορίζει ως αποαποικιακή κουηροποίηση - ούτως ώστε να αποκαλύψει τη σημασία της συνύφανσης του κουήρ με την ιθαγενή θεσιακότητα και τον αγώνα για αποαποικιοποίηση και τις σημασίες της. Η αποαποικιακή κουηροποίηση εμπεριέχει έννοιες σχετικές με την αποικιοποιημένη απελευθέρωση που δεν μπορεί να γίνει να κατανοητή χωρίς μια πλήρη ιστορικοποίηση της σιωνιστικής έτερο-κατάκτησης και των δυνάμεων που τη συντηρούν, συμπεριλαμβανομένων μεταξύ άλλων και των αποικιοποιημένων

ως «να γίνεσαι κουήρ» στην ελληνική μετάφραση του βιβλίου *Σώματα με σημασία. Οριοθετήσεις του Φύλου στο Λόγο*, 2008, εκδόσεις Εκκρεμές, βλ. κεφάλαια «Να περνάς για λευκή, να γίνεσαι κουήρ: Μια πρόκληση στην ψυχανάλυση από τη Νήλα Λαρσεν» και «Κριτικά κουήρ», όπου αφορά μια ευρύτερη συζήτηση περί υποκειμενοποίησης. Η απόδοσή του ως κουηροποίηση γίνεται αναγνωρίζοντας την αναπόφευκτη μη-μεταφρασιμότητα κάποιων όρων στο ελληνικό γλωσσικό εντοπισμένο συγκείμενο και κατανοώντας ότι άλλες αποδόσεις του στα ελληνικά (όπως, κουήρεμα, να γίνεσαι κουήρ, ή και πούστρεμα) προκύπτουν ως οι πιο οργανικές στα κείμενα που μεταφράζονται. Ως μια λέξη που κατανοώ ότι είναι δυναμική, μη ενική και ανοιχτή στην νοηματοδότηση, καθώς και ότι έχει ιστορικό και πολιτικό φορτίο, στο παρόν άρθρο επιλέγεται η κουηροποίηση ούτως ώστε να αποτυπωθεί η ενεργή πολιτική πράξη και αναταραχή της αντίστασης που περιγράφει η συγγραφέας. Ευχαριστώ την Αλίκη Θεοδοσίου για τη συζήτηση και τα σχόλια αναφορικά με την απόδοση της λέξης στα ελληνικά.

⁴ Βλ. Jasbir K. Puar (2007) *Terrorist Assemblages: Homonationalism in Queer Times* (Durham, NC: Duke University Press).

⁵ Βλ. Lisa Duggan (2003) *The Twilight of Equality? Neoliberalism, Cultural Politics and the Attack on Democracy* (Boston: Beacon Press).

⁶ Βλ. David L. Eng, Jack Halberstam & Jose E. Munoz (eds.) (2003) What's Queer about Queer Studies Now?, *Social Text*, 23(3-4), pp. 84-85 (Durham, NC: Duke University Press).

⁷ Βλ. Jasbir K. Puar (2010) Israel's gay propaganda war, *The Guardian*, 1^η Ιουλίου; διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2010/jul/01/israels-gay-propaganda-war>, τελευταία πρόσβαση Μάρτιος 19, 2019.

φαντασιώσεων για ελευθερία και απελευθέρωση. Η θεωρία της αποαποικιακής κουηροποίησης όπως υφαίνεται μέσα στο άρθρο, προέρχεται από το έργο Παλαιστινίων φεμινιστριών ακαδημαϊκών,⁸ των οποίων η έμφυλη κριτική της ισραηλινής εποικιστικής αποικιοκρατίας ενημερώνει τους τρόπους με τους οποίους η Παλαιστινιακή ιθαγενική κριτική πρέπει να απαντά όχι μόνο στη σιωνιστική αποικιοκρατία αλλά και στα αναλυτικά κενά της Δυτικής ακαδημίας και της Δυτικής αριστεράς. Ταυτόχρονα, το άρθρο διευρύνει το έργο των Παλαιστινίων φεμινιστριών ώστε να συμπεριλάβει μια κουήρ προσέγγιση της οποίας η σημασία για την Παλαιστίνη και την παλαιστινιακή απελευθέρωση δεν έχει ακόμη διερευνηθεί πλήρως.⁹

Το άρθρο εκκινεί τοποθετώντας την αποαποικιακή κουηροποίηση σε σχέση με τα κυρίαρχα πλαίσια που έχουν περιορίσει την επιστημονική ενασχόληση με την κουηροποίηση κατά έναν αποαποικιακό τρόπο και τις σημασίες του στην Παλαιστίνη. Συνεχίζει φέρνοντας στο προσκήνιο την αποαποικιακή κουηροποίηση μέσα από μια χαρτογράφηση της σιωνιστικής έτερο-κατάκτησης του χρόνου, του χώρου και της επιθυμίας από τον 19ο αιώνα μέχρι σήμερα με την περίπτωση της προώθησης της «Αράβισσας τρανς βασίλισσας του Ισραήλ». Τέλος, αποκαλύπτει τι σημαίνει η αποαποικιακή κουηροποίηση σε σχέση με μια διαδικασία μύησης αποαποικιακών υποκειμενικοτήτων και πράξεων, εγγεγραμμένων στη γηγενή προθυμία «να καταπονηθούν»¹⁰ από τις δυνάμεις που συντηρούν την έτερο-κατάκτηση. Συνεπώς, πρόκειται για μια διαδικασία ριζικής απελευθέρωσης που προκύπτει από την απαρχή μιας γηγενούς αυτό-αναγνώρισης και κριτικής¹¹ πέρα από την πολιτική του χρόνου, του χώρου και της

⁸ Βλ. για παράδειγμα: Nadeera Shalhoub-Kevorkian & Suhad Dahir-Nashef (2013) Femicide and Colonization: Between the Politics of Exclusion and the Culture of Control, *Violence Against Women*, 19(3), σσ. 295–315· Nada Elia (2017) Justice is Invisible: Palestine as a Feminist Issue, *Decolonization: Indigeneity, Education and Society*, 6(1), σσ. 45–63· Rema Hammami (2019) Destabilizing mastery and the machine: Palestinian agency and gendered embodiment at Israeli military checkpoints, *Current Anthropology*, 60(19), σσ. 87–97· Nadeera Shalhoub-Kevorkian, Sarah Ihmod & Suhad Dahir-Nashef (2014) Sexual Violence, Women's Bodies, and Israeli Settler-Colonialism, *Jadaliyya*, διαδικτυακά στο: <https://www.jadaliyya.com/Details/31481/Sexual-Violence,-Women%E2%80%99s-Bodies,-and-Israeli-Settler-Colonialism>, τελευταία πρόσβαση Μάρτιος 19, 2019 και Nadia Abu Awwad (2016) Gender and Settler Colonialism in Palestinian Agriculture: Structural Transformations, *Arab Studies Quarterly*, 38(3), σσ. 540–561.

⁹ Οι Παλαιστίνιες από την Παλαιστίνη και τη διασπορά ξεκινούν να παρατηρούν την εν λόγω αλληλεπίδραση ανάμεσα στις κουήρ θεωρίες/κουήρ ακτιβισμό και την Παλαιστίνη. Για παράδειγμα, βλ. το ειδικό τεύχος του *Journal of Palestine Studies* (2018): “Queering Palestine” (Spring), καθώς και το ακαδημαϊκό σχολείο ‘Sexual Politics in the Colonial Context of Palestine’ (2014) που εκδόθηκαν σε συνεργασία ανάμεσα στο “alQaws for Sexual and Gender Diversity in Palestinian society”, το ηλεκτρονικό περιοδικό *Mada* και το ανεξάρτητο διαδικτυακό zine *Jadaliyya* (και τα δύο τεύχη εκδόθηκαν στα Αραβικά), ενώ παραμένει ακόμη η ανάγκη για αξιοποίηση, συμβολή και διεύρυνση μιας τέτοιας βιβλιογραφίας.

¹⁰ Sarah Ahmed (2010) *The Promise of Happiness* (Durham, NC: Duke University Press), σ. 12.

¹¹ Οι παρατηρήσεις του Frantz Fanon στο *Black Skin, White Masks* (1967) και το *Wretched of the Earth* (1986) βοήθησαν στο να τεθεί η βάση για την αποαποικιοποίηση και τους τρόπους με τους

επιθυμίας, που διέπουν την κατάκτηση και την αναπαραγωγή της σε ένα πλέγμα οικείων και γεωπολιτικών απελευθερωτικών ορίων.

Εν-τοπίζοντας την αποαποικιακή κουηροποίηση

Οι κριτικές έρευνες για το ζήτημα της κουηρότητας στην «Παλαιστίνη/Ισραήλ» προέκυψαν μέσα από το ευρύτερο πεδίο των κουήρ σπουδών και την προσπάθειά τους να κινητοποιήσουν «μια ευρεία κοινωνική κριτική της φυλής, του φύλου, της τάξης, της εθνικότητας, της θρησκείας καθώς και της σεξουαλικότητας».¹² Αυτές οι κριτικές διερευνούν τον τρόπο με τον οποίο ΛΟΑΤΚ πολιτικές κανονικοποιούν κρατικές πρακτικές και κυρίαρχες σχέσεις εξουσίας, και αναφέρονται σε αυτές τις από-το-κράτος κανονικοποιητικές ΛΟΑΤΚ πρακτικές, ως «κουήρ φιλελευθερισμό», αντλώντας από την έννοια της «ομοκανονικότητας» της Lisa Duggan.¹³ Κι ενώ η Duggan καταγράφει πώς ο κουήρ φιλελευθερισμός σε πολλά δυτικά πλαίσια υπόσχεται τη δυνατότητα μιας «ιδιωτικοποιημένης, αποπολιτικοποιημένης γκέι κουλτούρας»,¹⁴ ο Jason Ritchie εφαρμόζει τις παρατηρήσεις της στο ισραηλινό πλαίσιο για να ανιχνεύσει πως η άνοδος μιας ορατής γκέι κουλτούρας υποδηλώνει ένα «ιδιωτικοποιημένο, αποπολιτικοποιημένο μοντέλο ομοφυλοφιλίας».¹⁵ Βασισμένη στη θεωρία της Duggan, η Jasbir Puar εισάγει την έννοια του κουήρ εθνικισμού ή «ομοεθνικισμού» και διερευνά τη σύμπλευση της κουηρότητας με τις εθνικιστικές Ισραηλινές πολιτικές στο πλαίσιο ενός «Ισραηλινού ροζ ξεπλύματος»,¹⁶ το οποίο αποτελεί μια καμπάνια μάρκετινγκ που χρησιμοποιεί το Ισραήλ για να προωθήσει τον εαυτό του ως φιλικό για τους ομοφυλόφιλους.¹⁷ Κάνοντας μια επισκόπηση στη βιβλιογραφία που εστιάζει στην «ανάδυση της ατζέντας για την ισότητα των ομοφυλοφίλων στο Ισραήλ που συνοδεύεται από

οποίους δημιουργεί σηματοδοτήσεις ενάντια στη συστηματική (από)υποκειμενοποίηση των γηγενών. Είμαι και η ίδια επηρεασμένη από τον Glen S. Coulthard (2014) *Red Skin, White Masks*, όπου εξηγεί την αποαποικιακή θεωρία του Fanon σε σχέση με την ιδέα περί αναγνώρισης.

¹² David L. Eng, Jack Halberstam & Jose E. Munoz (eds.) (2005) What's Queer about Queer Studies Now?, *Social Text*, 23(3-4), σσ. 84-85.

¹³ Duggan (2003) *The Twilight of Equality: Neoliberalism: Cultural politics and the Attack on Democracy* (Boston: Beacon Press) σ. 50.

¹⁴ Στο ίδιο.

¹⁵ Jason Ritchie (2010) How do you say come out of the closet in Arabic, *A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4), σ. 560.

¹⁶ Jasbir Puar (2011) Citation and Censorship: The Politics of Talking about the Sexual Politics of Israel, *Feminist Legal Studies*, 21(1), σσ. 133-142

¹⁷ Για περισσότερα αναφορικά με το ροζ ξέπλυμα, βλέπε www.pinkwatchingIsrael.com, τελευταία πρόσβαση Μάρτιος 19. 2019

μια αυξανόμενη καταστολή του ισραηλινού κράτους προς τους Παλαιστίνιους»¹⁸, η Puar περιγράφει το ροζ ξέπλυμα ως μια μορφή ομοεθνικισμού:

«Η σχέση της αύξησης των νομικών δικαιωμάτων των γκέι και των λεσβιών καθώς και της δημοφιλίας της ορατότητας που συμβαίνουν σε συνδυασμό με τις ολοένα και πιο ξενοφοβικές πολιτικές αναφορικά με τις μειονοτικές κοινότητες εντός του έθνους-κράτους και τους Άλλους που απειλούν τα σύνορα του έθνους-κράτους από έξω - είναι ακριβώς αυτό που έχω διατυπώσει, μέσα στο πλαίσιο των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς και ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών, ως «ομοεθνικισμός».¹⁹

Η Puar προτείνει ότι μέσα από τον ομοεθνικισμό μπορεί να γίνει αντιληπτή η «συνενοχή και την ενδεχόμενη σύγκλιση του κουήρ με τους κυρίαρχους σχηματισμούς»,²⁰ απομακρυνόμενη έτσι από το να είναι η κουηροποίηση μια «εναλλακτική» ή μια μορφή «διαφωνίας». Στην εισαγωγή της στο θεματικό τεύχος «Queer Politics and the Question of Palestine/Israel», η Gil Hochberg και άλλες²¹ εφαρμόζουν μια παρόμοια προσέγγιση της κουηρότητας. Η συμβολή τους έγκειται στη διερεύνηση του πώς η κουηρότητα συμμορφώνεται με τις κυρίαρχες δομές καταπίεσης, και υποδεικνύουν τη βία στη διαδικασία συγκρότησης του ισραηλινού κουήρ εαυτού ως εθνικού και φιλελεύθερου. Αντλούν για παράδειγμα, από το στρατιωτικό σημείο ελέγχου [checkpoint] για να αφηγηθούν «τους ηγεμονικούς, ετεροκανονικούς και αρρενωπούς τρόπους του έθνους»²² στην «Παλαιστίνη/Ισραήλ».

Η κύρια συμβολή αυτών των μελετών έγκειται στο ότι εξετάζουν επισταμένως τις κουήρ ισραηλινές πρακτικές με κριτικό τρόπο, αναγνωρίζοντας την αυξανόμενη επίδραση των διεθνών κινητοποιήσεων κατά του ισραηλινού ροζ ξέπλυντος, ως μια μορφή ομοεθνικισμού.²³ Παραμένουν ωστόσο οριοθετημένες σε πλαίσια που δεν λαμβάνουν πλήρως υπόψη τους την παλαιστινιακή γηγενή κουηρότητα. Ως εκ τούτου, συσκοτίζουν την ιδιαιτερότητα της εποίκιστικής αποικιοκρατίας στην Παλαιστίνη. Έναν σημαντικό περιορισμό αποτελεί η συγκριτική προσέγγιση «Ισραήλ/Παλαιστίνη», η οποία επιτρέπει την αντιπαράθεση «κουήρ Παλαιστινίων» εναντίον «κουήρ Ισραηλινών» στο πεδίο

¹⁸ Rebecca L. Stein cited in Puar, 'Citation and Censorship', p. 135.

¹⁹ Όπ., σ. 136. Βλέπε επίσης Jasbir K. Puar (2007) *Terrorist Assemblages*.

²⁰ Jasbir Puar (2005) *Queer Times, Queer Assemblages*, *Social Text*, 23(3-4), σσ. 121-122.

²¹ Gill Hochberg (επιμ.) (2010) Special Issue: *Queer Politics and the Question of Palestine/Israel*, *A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4).

²² Gill Hochberg, (2010) Introduction: *Israelis Palestinians, Queers: Points of Departure*, *Journal of Gay and Lesbian Studies*, 16(4), σ. 504.

²³ Sarah Schulman (2012) *Israel/Palestine and the Queer International* (Durham, NC: Duke University Press), σ. 132.

μιας εν εξελίξει σύγκρουσης και/ή των ομοφυλοφίλων για το έθνος.²⁴ Το θεματικό τεύχος της Hochberg εντοπίζει την κουηρότητα ως προϋπόθεση για την προώθηση μιας «πολιτικής συνύπαρξης πέρα από την πολιτική εθνοτικο-εθνικών και θρησκευτικών συνόρων».²⁵ Το επιχείρημά της φαίνεται να προέρχεται από την ιδέα μιας συνεχιζόμενης σύγκρουσης μεταξύ Ισραήλ/Παλαιστίνης, η οποία υποβαθμίζει τις σχέσεις εξουσίας στην Παλαιστίνη στην παρουσία δύο εξίσου ισχυρών στρατοπέδων με αντικρουόμενες «εθνοτικο-εθνικές/θρησκευτικές» προσδοκίες. Αυτή η πλαισίωση προδίδει δυστυχώς μια έλλειψη κατανόησης της εποικιστικής-αποικιοκρατικής ιστορίας της Παλαιστίνης, η οποία εκδηλώνεται περαιτέρω στον τρόπο με τον οποίο η Hochberg αναστοχάζεται τη χρήση της λέξης Ισραήλ/Παλαιστίνη στην εισαγωγή του τεύχους:

«Η χρήση του ονόματος με κάθετη γραμμή ενδεχομένως είναι προβληματική, ακριβώς επειδή η Παλαιστίνη δεν σηματοδοτεί μια υπάρχουσα βιώσιμη εθνική οντότητα, είναι ωστόσο σημαντική, διότι διατηρεί τα δύο ονόματα, Ισραήλ και Παλαιστίνη, σε κίνηση και σε σχέση μεταξύ τους, αρνούμενα να προσκολληθούν στη διαιρετική λογική της σημερινής πολιτικής πραγματικότητας.»²⁶

Προκειμένου να τεθεί το «Ισραήλ και η Παλαιστίνη» σε «κίνηση» πέρα από τη «διαιρετική παρούσα πραγματικότητα» δημιουργείται μια αίσθηση ισοτιμίας μεταξύ δύο ισομερών πόλων. Αποτυγχάνει να λάβει υπόψη το πώς μια εποικιστική-αποικιακή δομή επιδιώκει τη συνεχιζόμενη εξάλειψη της Παλαιστίνης, επιβάλλοντας έτσι τη δομική «μη βιωσιμότητά» της. Επιπλέον, το θεματικό τεύχος της Hochberg ισχυρίζεται ότι παρέχει μια ουδέτερη ανάγνωση της ιστορίας της σύγκρουσης ή, όπως γράφει, «διερευνά» τις «αντικρουόμενες αφηγήσεις» γύρω από την «ισραηλινο/παλαιστινιακή σύγκρουση».²⁷ Το τεύχος της προσεγγίζει την λογοθετική διάχυση της σύγκρουσης μέσω της εξέτασης των αφηγήσεων των δύο εθνικών μερών που διεκδικούν «την αποκλειστική ιδιοκτησία της γης», επισημαίνοντας το θεολογικό βάρος της σύγκρουσης ή/και αποκαλύπτοντας την γηγενή ιδιότητα των Παλαιστινίων κατοίκων.²⁸

Ο ίδιος γηγενής Παλαιστίνιος κάτοικος θα απέρριπτε έναν τέτοιο υποτιθέμενο στόχο «καταγραφής των αντικρουόμενων αφηγήσεων», διότι κινδυνεύει να

²⁴ Βλ. Hochberg, 'Introduction,' και την κριτική απάντηση από τις Jasbir Puar και Maya Mikdashi (2012) *Pinkwashing and Pinkwatching: Interpenetration and Its Discontents*, *Jadaliyya*, 9 Αυγούστου, διαδικτυακά στο: <http://www.jadaliyya.com/pages/index/6774/pinkwashingand-pinkwatchin>, ημερομηνία πρόσβασης Οκτώβριος 19, 2019.

²⁵ Hochberg, 'Introduction,' σ. 500.

²⁶ Στο ίδιο.

²⁷ Στο ίδιο, σ. 501.

²⁸ Στο ίδιο, σσ 501-502.

επιτρέψει σε όλες αυτές τις αφηγήσεις να θέσουν τις ίδιες αξιώσεις αλήθειας στη σύγκρουση, εξισώνοντας έτσι μια εποικιστική-αποικιοκρατική προσέγγιση σε οποιονδήποτε άλλο λόγο (δλδ. το θεολογικό βάρος της σύγκρουσης). Αυτή η προσέγγιση όχι μόνο αναπαράγει την αμνησία της αποικιοκρατίας για τον γηγενή Παλαιστίνιο, αλλά οδηγεί επίσης σε μια προβληματική πλαισίωση της κουηρότητας. Για παράδειγμα, η χειραφετική δύναμη της κουηρότητας ταυτίζεται τώρα με το πώς Παλαιστίνιοι και Ισραηλινοί πρέπει να ενωθούν για να ξεπεράσουν τους «εθνικούς διχασμούς».²⁹ Υποστηρίζω ότι αυτή η ανάλυση αποτυγχάνει αφενός να κατανοήσει τη σημασία του να είσαι *Παλαιστίνια/ος/ο*³⁰ για τους κουήρ Παλαιστίνιους.³¹ Αφετέρου, δεν αποτυπώνει την πολύπλοκη θεσιακότητα των κουήρ Παλαιστινίων απέναντι στην Παλαιστίνη [ως έθνος]. Την ίδια στιγμή, αυτές οι προσδοκίες για ένα κουήρ παλαιστινιακό εθνικό κίνημα,³² αμφισβητούν την παραδοχή της θεωρίας του ομοεθνικισμού και της δυνατότητάς της να ασκήσει κριτική η οποία -αν και απευθύνεται σε Εύρω-Αμερικανικές μορφές αλληλεγγύης προς την παλαιστινιακή κουήρ εργασία- παράγει παραταύτα μια προβληματική αναλυτική της αντιπαράθεσης του «αδελφές»³³ [homos] για την Παλαιστίνη ενάντια στις αδελφές για το Ισραήλ».³⁴

Η Παλαιστίνη δεν μπορεί και *δεν πρέπει* να γίνεται κατανοητή μέσα σε πλαίσια που αναπαράγουν κριτικές «δυαδικών» εθνικών πολιτικών. Η υποκείμενη αναγνώριση της γηγενούς παλαιστινιακής κουηρότητας, στην πραγματικότητα, αναδύεται από τις καθημερινές εμπειρίες σε μια ετερο-κατακτητική δομή, της οποίας η διατήρηση ενός ισραηλινού αποικιακού κράτους βασίζεται στην άρνηση ενός αραβικού παλαιστινιακού έθνους και του ανήκειν τους σε μια πατρίδα (watan). Μια τέτοια άρνηση αποτυπώνει την *ήδη* κουηροποιημένη θεσιακότητα της γηγενούς αίσθησης του έθνους/της εθνικότητας³⁵ δυνάμει του ότι εγγράφεται στις συνθήκες της βίαιης «*Ghurba*» (εξορίας) που η Παλαιστίνη και οι Παλαιστίνιοι πρέπει να υπομένουν τόσο εντός του *watan* - λόγω των συστηματικών μηχανισμών εκτοπισμού της ισραηλινής εποικιστικής παρουσίας -

²⁹ Βλ. συμβολές από το ίδιο τεύχος: Jason Ritchie (2010) How do you say come out of the closet in Arabic and: Amalia Ziv (2010) Performative politics in Israeli Queer anti-occupation activism, *Journal of Gay and Lesbian Studies*, 16(4) σσ. 537–556.

³⁰ ΣτΜ.: Κατόπιν επικοινωνίας με την συγγραφέα του άρθρου αναφορικά με τη χρήση ουδέτερου γένους στην ελληνική μετάφραση, προτείνει τη χρήση και των τριών γενών θηλυκό, αρσενικό και ουδέτερο.

³¹ Βλ. Walaa Alqaisiya (2018) Decolonial Queering: The Politics of Being Queer in Palestine, *Journal for Palestine Studies*, 47(3), σσ. 29–44.

³² Haneen Maikey (2014) Queer/Anti-Colonial Struggle from the U.S. to Palestine, alQaws video 10:13, 2 December. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: http://alqaws.org/videos/QueerAnti-Colonial-Struggle-from-the-US-toPalestine?category_id=0, ημερομηνία πρόσβασης March 19, 2019.

³³ ΣτΜ.: Στο πρωτότυπο «homos for Palestine versus homos for Israel».

³⁴ Αναφορικά με Puar & Mikdashi, 'Pinkwatching and Pinkwashing'.

³⁵ ΣτΜ: Στο πρωτότυπο αναφέρεται ως "native's sense of nation-ality"

όσο και έξω από αυτό, ενόσω συνεχίζουν απεγνωσμένα να περιμένουν την επιστροφή.³⁶ Ένα τέτοιο δίλημμα μιας αέναης συνθήκης εξορίας αποτυπώνει όχι μόνο τη μη αναγωγιμότητα μιας γενικής αίσθησης εθνικής ένταξης στην προβληματική της «αφομοιωτικής πολιτικής», αλλά βοηθά επίσης στην προσέγγιση της παλαιστινιακής αίσθησης της πατρίδας και της εθνικής υπαγωγής ως χώρου «λαχτάρας, ανήκειν και ριζοσπαστικής σκέψης και γίγνεσθαι».³⁷

Επιπλέον, οι κριτικές για τον ισραηλινό κουήρ φιλελευθερισμό αναισθητοποιούν τη σύνδεσή του με την ιστορία της εποικιστικής αποικιοκρατίας. Αντ' αυτού, εμμένουν στην παραδοχή μιας «αντιφατικής» φύσης του ισραηλινού κουήρ φιλελευθερισμού, ενδιαφερόμενες περισσότερο στο να τονίσουν πώς τα ισραηλινά φιλελεύθερα ιδεώδη έρχονται σε αντίθεση με τη συνεχιζόμενη ρατσιστική και καταπιεστική αναπαράσταση των Παλαιστινίων.³⁸ Υποστηρίζω ότι το να ξεκινήσουμε από την αποαποικιακή κουηροποίηση σημαίνει να προχωρήσουμε σε μια ορθή πλαισίωση της σιωνιστικής/εβραϊκής ιστορίας της εποικιστικής αποικιοκρατίας. Προκειμένου να γίνει αυτό, αντιλαμβάνεται κανείς πως οι ρατσιστικές αναπαραστάσεις των Παλαιστινίων δεν έρχονται σε αντίθεση με τα φιλελεύθερα ιδεώδη, αλλά μάλλον βρίσκονται στον πυρήνα τους, επανα-θεμελιώνοντας την αποικιοκρατική τους βάση. Με άλλα λόγια, η ιθαγενής-στη βάση-κουηροποίηση δείχνει πως ο ισραηλινός φιλελευθερισμός και η δημοκρατία έχουν ήδη οικοδομηθεί τόσο στη συνεχιζόμενη αποικιοποίηση των παλαιστινιακών εδαφών όσο και στην άρνηση της ύπαρξης των Παλαιστινίων και του δικαιώματός τους να επιστρέψουν στα εδάφη τους. Ως τέτοιος, αποκαλύπτει τη διαχρονική του ανεπάρκεια να αιτιολογήσει τον εποικιστικό αποικιακό ρατσισμό, ο οποίος ενίοτε ενεργοποιείται μέσα στα κριτικά όρια του κουήρ φιλελευθερισμού. Αυτό ισχύει και για το συμπέρασμα του Ritchie σχετικά με το πως ο «φυλετικοποιημένος Άραβας αναδύεται ως ο πιο εξέχων και επικίνδυνος άλλος, τη στιγμή που ο ομοφυλόφιλος,

³⁶ Αυτό είναι εμφανές στην αφθονία των Παλαιστινιακών πολιτισμικών παραγωγών για την «ghorba»: αποτυπώνουν την εφήμερη διασπορική/εξόριστη συνθήκη της Παλαιστίνης και των Παλαιστινίων.

³⁷ Nadeera Shalhoub-Kevrokian & Sarah Ihmoud (2014) Exiled at Home: writing return and the Palestinian home, *Biography* 37(2) σ. 377. Έμφαση της συγγραφέα.

³⁸ Εν προκειμένω, ο Jason Ritchie υποδεικνύει πως «το Ισραήλ βρίσκεται συνεχώς παγιδευμένο ανάμεσα σε ένα αρμολόγημα ρατσιστικών λόγων και πρακτικών, που περιορίζει τη συμμετοχή στο κράτος και τα δικαιώματα και τα οφέλη τους για τους Εβραίους και στον φιλελευθερισμό, ο οποίος, με τη σειρά του, θέτει την ισότητα όλων των πολιτών του κράτους, συμπεριλαμβανομένης και της Παλαιστινιακής μειονότητας». Βλ. Ritchie, 'How do you say come out of the closet in Arabic,' p. 559. Παρόμοια, η Rebecca Stein αναγνωρίζει την Ισραηλινή γκέι δεκαετία του 1990 ως αντιφατική καθώς η αναγνώριση για τους γκέι ήρθε με επιπλέον καταπίεση των Παλαιστινίων. Βλ. Stein (2010) Explosive Scenes from Israel's gay Occupation, *Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4), σ. 521.

αυτός που κάποτε ήταν ο σεξουαλικός άλλος του έθνους, κερδίζει αυξανόμενη αποδοχή» μέσα στα πλαίσια του φιλελευθερισμού.³⁹ Χωρίς να βασίζονται τις φιλελεύθερες και δημοκρατικές αξίες του Ισραήλ στην εποικιστική αποικιακή ιστορία του, οι κριτικές του κουήρ φιλελευθερισμού προσφέρουν μια απλουστευτική κατανόηση του αποικιακού ρατσισμού απέναντι στους Παλαιστίνιους. Θέτοντας το κουήρ στο επίκεντρο του ζητήματος της εποικιστικής-αποικιοκρατίας, καθίσταται δυνατή η διερεύνηση της χρονικής διάστασης αυτών των αναλύσεων, χωρίς να συσκοτίζεται ο τρόπος με τον οποίο η δημιουργία του Ισραήλ βασίστηκε στον ρατσισμό απέναντι προς τους Παλαιστίνιους.

Παρόμοια προβλήματα προκύπτουν από τις κριτικές και τα πλαίσια της ομοκανονικότητας και του ομοεθνικισμού. Βασισμένος στην έννοια της ομοκανονικότητας της Duggan, ο ομοεθνικισμός της Puar αμφισβητεί την κουήρ ορατότητα αναφορικά με την καταπίεση που διαιωνίζεται εναντίον «μειονοτικών κοινοτήτων εντός του έθνους-κράτους».⁴⁰ Ομοίως, το τεύχος της Hochberg μιλά για την «ανίχνευση των δεσμών που αναπόφευκτα συνδέουν την καταπίεση των σεξουαλικών μειονοτήτων με την καταπίεση άλλων κοινωνικών μειονοτήτων».⁴¹ Προσεγγίζοντας τους Παλαιστίνιους ως μια κοινωνική μειονότητα, η προσέγγιση αυτή κινδυνεύει να αγνοήσει μια ολόκληρη ιστορία εξόντωσης, άρνησης επιστροφής των προσφύγων και συστηματικής *μειονοτικοποίησης* μέσω των δημογραφικών πολιτικών της εβραϊκής πλειοψηφίας.⁴² Παρακάμπτοντας την εντόπια θεσιακότητα, οι μελέτες αυτές αποτυγχάνουν να εξηγήσουν την εποικιστική αποικιοκρατία, αντιπαραβάλλοντας την παλαιστινιακή [κουηρότητα] ως μια κοινωνική μειονότητα εντός της εβραϊκής/σιωνιστικής οντότητας. Αντίθετα, υπάρχουν μελέτες που θέτουν την «εποικιστική αποικιοκρατία» ως τη βάση της διαμόρφωσης των σύγχρονων κουήρ εθνικών υποκειμένων, αυτό που ο Scott Lauria Morgensen αποκαλεί εποικιστικό ομοεθνικισμό⁴³ και συγκρίνουν τους κουήρ Παλαιστίνιους και τους Two Spirit

³⁹ Ritchie, 'How do you say come out of the closet in Arabic', σ. 556.

⁴⁰ Jasbir Puar, 'Citation and Censorship', σ. 135.

⁴¹ Hochberg, 'Introduction', σ. 495.

⁴² Βλ. Omar Jabary Salamanca, Mezno Qato, Kareem Rabie και Sobhi Samour (2012) Past is Present: Settler Colonialism in Palestine, *Settler Colonial Studies*, 2(1), σσ. 1–8· και Neve Gordon & Moriel Ram (2016) Ethnic Cleansing and the Formation of Settler Colonial Geographies, *Political Geography*, 35, σ. 20–25.

⁴³ Βλ. Scott L. Morgensen (2010) Settler Homonationalism: Theorizing Settler Colonialism within Queer Modernities, *A Journal for Lesbian and Gay Studies*, 16 (1–2), σσ. 105–131· και Scott L. Morgensen (2013) Settler Colonialism and Alliance: Comparative Challenges to Pinkwashing and Homonationalism, *Jadaliyya*. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <http://www.jadaliyya.com/pages/index/11016/settler-colonialism-and-alliance-comparative-chall>, ημερομηνία πρόσβασης Μάρτιος 19, 2019.

(ιθαγενείς της Βόρειας Αμερικής). Τέτοιες αναλύσεις, ωστόσο, δεν αποτυπώνουν, όπως έχω συζητήσει παραπάνω και έχω δείξει αλλού,⁴⁴ τους τρόπους με τους οποίους η Παλαιστινιακή ντόπια ιθαγενική κουηροποίηση αμφισβητεί ορισμένες πτυχές της θεωρίας του ομοεθνικισμού.⁴⁵ Επιπλέον, η προσέγγιση αυτή πηγάζει κυρίως από τη θεσιακότητα των κουήρ λευκών εποίκων,⁴⁶ μέσω της οποίας η αναλυτική και πολιτική επιδίωξη φαίνεται να είναι ευθύνη αυτών να ανταποκριθούν στα σχέδια αποαποικιοποίησης όπως αυτά ξεκίνησαν από τους ιθαγενείς και τους φυλετικοποιημένους ανθρώπους. Επανεξετάζοντας τα πλαίσια του ομοεθνικισμού, της ομοκανονικότητας και των κριτικών του κουήρ φιλελευθερισμού, ο στόχος μου μέχρι στιγμής ήταν να δείξω την ανεπάρκειά τους όταν εφαρμόζονται στο εν εξελίξει εποικιστικό-αποικιακό πλαίσιο της Παλαιστίνης. Η πρότασή μου είναι, αντιθέτως, να κινηθώ προς μια θεωρία γηγενούς-αποαποικιακής-κουηροποίησης που όπως αναδύεται, αποκαλύπτει και εναντιώνεται στην ιστορική συνέχεια της σιωνιστικής ετερο-κατάκτησης. Ο προσδιορισμός ενός πεδίου στο οποίο η γηγενής κουηροποίηση θα ισοδυναμεί με αποαποικιοποίηση, σημαίνει επίσης την αμφισβήτηση των κουήρ κριτικών που προσδίδουν στο κουήρ έναν φιλελεύθερο, εθνικιστικό, δεξιό ή/και εποικιστικό χαρακτήρα. Ενώ το πεδίο εφαρμογής αυτών των πλαισίων εντοπίζει και αμφισβητεί τη θεωρητικοποίηση του κουήρ όπως αυτή αναδύεται σε σχέση με κυρίαρχες δομές (ομοεθνικιστικές, φιλελεύθερες και/ή εποικιστικές), το αναλυτικό πεδίο αυτού του άρθρου προτείνει το ακριβώς αντίθετο. Η διατήρηση της κουηροποίησης στα πλαίσια του αγώνα των γηγενών για αποαποικιοποίηση - από μια εμφυλοποιημένη, σεξουαλικοποιημένη και φυλετικοποιημένη θεσιακότητα-, όχι μόνο υποστηρίζει τις παρεκβατικές δυνατότητες που ενεργοποιεί η πρώτη, αλλά και συνηγορεί υπέρ μιας θεωρητικής και μεθοδολογικής προώθησης του να γίνει αποαποικιακή.

Προσδιορίζοντας την Έτερο-κατάκτηση: Χρόνος, Χώρος και Επιθυμία στο Σιωνιστικό Εποικιστικό Αποικιακό Πρόγραμμα

⁴⁴ Alqaisiya, 'Decolonial Queering', σ. 36.

⁴⁵ Βλ. επίσης Heike Schotten & Haneen Maikey (2012) *Queers Resisting Zionism: On Authority and Accountability beyond Homonationalism*, Jadaliyya, 10 Οκτωβρίου. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <http://www.jadaliyya.com/Details/27195/On-Positionality-and-Not-Naming-Names-A-Rejoinder-to-the-Response-by-Maikey-and-Schotten>, ημερομηνία πρόσβαση Μάρτιος 19, 2019.

⁴⁶ Βλ. Scott L. Morgensen (2014) *White Settlers and Indigenous Solidarity: Confronting White Supremacy, Answering Decolonial Alliances, Decolonisation, Indigeneity Education and Society*. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://decolonization.wordpress.com/2014/05/26/white-settlers-and-indigenous-solidarity-confronting-white-supremacy-answering-decolonial-alliances/>, ημερομηνία πρόσβασης Μάρτιος 19, 2019.

Η λέξη *νάκμπα* (*nakba*) -καταστροφή στα αραβικά- δεν είναι μια συγκεκριμένη στιγμή στην ιστορία (δηλ. το έτος 1948), όταν εκτοπίστηκαν οι γηγενείς Παλαιστίνιοι και μετατράπηκαν σε πρόσφυγες, οι οποίοι μέχρι και σήμερα είναι διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο και στερούνται το βασικό δικαίωμα στην επιστροφή, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία του «*eretz Israel*» (Μεγάλο Ισραήλ). Αντίθετα, η παλαιστινιακή *νάκμπα* είναι η δομή που υφαίνει τον ιστό της «νέας αποικιοκρατικής κοινωνίας στην απαλλοτριωμένη γη».⁴⁷ Η δομική πραγματικότητα της *νάκμπα* μπορεί να εντοπιστεί στη σιωνιστική χάραξη του χώρου που επιδιώκει την ενσάρκωση μιας εποικιστικής-αποικιοκρατικής πολιτικής του Χρόνου. Η δημιουργία ενός εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη ήταν, από τη σκοπιά του ιδρυτή του, Theodore Herzl, ένα μέσο για να ξεπεραστεί η *έμφυτη* αποτυχία των Εβραίων -ακολουθώντας κινήματα όπως το Haskalah⁴⁸- και να αφομοιωθούν στα ιδανικά της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας. Αντιλαμβανόμενος αυτές τις δυσκολίες σχετικά με τον εβραϊκό μετασχηματισμό και την αφομοίωση εντός των ορίων του ευρωπαϊκού διαφωτισμού,⁴⁹ ο Herzl υποστήριξε την ανάγκη να εγκαταλείψουν την Ευρώπη προκειμένου να ιδρύσουν ένα εβραϊκό κράτος «όπου οι Εβραίοι θα μπορούν επιτέλους να αποκαλύψουν τους εαυτούς τους ως Ευρωπαίοι».⁵⁰ Ο σιωνισμός του Herzl δεν είναι μόνο στον πυρήνα του αντισημιτικός- αν υποθέσουμε ότι ο αντισημιτισμός θα μπορούσε να εξαφανιστεί με την εξάλειψη εκείνων των εβραϊκών χαρακτηριστικών που υποτίθεται ότι τον υποκινούν, αλλά επίσης αποκαλύπτεται ως ένας παράγοντας

⁴⁷ Patrick Wolfe (2006) *Settler Colonialism and the elimination of the native*, *Journal of Genocide Research* 8(4), σ. 388.

⁴⁸ Ο εβραϊκός Διαφωτισμός είναι ένα παράδειγμα ενός ισχυρού ρεύματος της εβραϊκής διάνοησης, που διήρκεσε από το 1770 ως το 1880, και το οποίο επεδίωκε «να αφομοιωθεί στην ευρωπαϊκή κοινωνία αναφορικά με την ενδυμασία, τη γλώσσα, τα ήθη και την αφοσίωση στην κυρίαρχη εξουσία». Βλέπε Shira Schoenberg (2016) *Modern Jewish History: The Haskala*, Jewish virtual library. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/Haskalah.html>, Ημερομηνία πρόσβασης 19, 2019.

⁴⁹ Μελέτες για τη ζωή του Herzl αποκαλύπτουν την ισχυρή φιλοδοξία του να καθιερώσει τον εαυτό του ως τον «νέο άνθρωπο» του Διαφωτισμού, συμμεριζόμενος τη χριστιανική ευρωπαϊκή απαξίωση για εκείνα τα «στερεοτυπικά» εβραϊκά χαρακτηριστικά που θεωρούνταν ότι εμποδίζουν την αφομοίωση στην κοινωνία των μη-Εβραίων. Βλέπε Jacques Kornberg (1993) *Theodor Herzl from Assimilation to Zionism* (Indiana: Indiana University Press) και Glenn Bowman (2011) *A Place for the Palestinians in the Altneuland: Herzl, Anti-Semitism, and the Jewish State*, Elia Zureik, David Lyon, & Yasmeen Abu-Laban (επιμ.) *Surveillance and Control in Israel/Palestine: Population, Territory and Power* (New York: Routledge), σσ. 65–79. Όπως και άλλοι «Δυτικοί Εβραίοι» που επιδίωκαν την αφομοίωση, ο Herzl κατηγοριοποίησε την εβραϊκότητα σε δύο τύπους: στη δυτική, με την οποία και ταυτιζόνταν και στην ανατολική, γνωστή και ως Ostjude. Ο τελευταίος τύπος εβραϊκότητας, τον οποίο ο ίδιος αποκαλούσε Mauschel ήταν εκείνος που έφερε έναν «ανείπωτα χαμηλό και αποκρουστικό» χαρακτήρα (π.χ. βλέπε Herzl στο Ernst Pawel [1989] *Labyrinth of Exile*, σ. 345), του οποίου η μεταρρύθμιση ήταν απαραίτητη, συμπεριλαμβανομένης ακόμη και της μαζικής βάπτισης στην Καθολική Εκκλησία. Όταν απέτυχαν όλες οι προσπάθειες αλλαγής της γκετοποιημένης φύσης των Εβραίων και, αντίθετα, έγινε μάρτυρας της ανόδου των αντισημιτικών κινήματων στη Ευρώπη, ο Herzl συνέλαβε ένα πρόγραμμα που ονομάστηκε Σιωνισμός, το οποίο ανέπτυξε περισσότερο τις προϋπάρχουσες ιδέες για έναν εβραϊκό μετασχηματισμό έξω από την Ευρώπη.

⁵⁰ Στο ίδιο.

του Δυτικού Χρόνου, που διαφυλάσσει και αναπαράγει τις αποικιακές και φυλετικές δυναμικές της Ευρώπης του 19ου αιώνα. Με τα λόγια του Herzl, ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη θα αποτελούσε «την άμυνα της Ευρώπης στην Ασία, ένα φυλάκιο του πολιτισμού ενάντια στη βαρβαρότητα».⁵¹ Ο Herzl βασιζεται στο εξελικτικό σχήμα της χρονικοποιητικής ρητορικής του 19ου αιώνα⁵² και αναπαράγει τις ιεραρχικές ταξινομήσεις του Μοντέρνου έναντι του Οπισθοδρομικού, της Δύσης έναντι της Ανατολής που βοήθησαν στη νομιμοποίηση των αποικιοκρατικών προγραμμάτων. Έτσι, για να ανατρέψει το εβραϊκό πεπρωμένο που τους υποβιβάζει εκτός του περιγράμματος του «εδώ» και του «τώρα» του ευρωπαϊκού Δυτικού Χρόνου, εκπίπτοντας διαρκώς στον «προ-νεωτερικό», «εκεί» και «τότε» στερεοτυπικά ανατολικό χαρακτήρα του,⁵³ ο σιωνισμός γίνεται μια πράξη χαρτογράφησης της σωτηρίας ενός «εκλεκτού λαού» μέσω ενός εποικιστικού-αποικιακού σχεδίου. Ο εβραίος ταξιδεύει και εγκαθίσταται στην Παλαιστίνη προκειμένου να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της ευρωπαϊκής χρονικής κατανοησιμότητας. Με αυτόν τον τρόπο, ο εβραίος έρχεται να ενσαρκώσει μια κίνηση που διαπερνά τον ιερό χρόνο και τις εκκοσμιευμένες παραλλαγές του. Με άλλα λόγια, η εγκαθίδρυση ενός κράτους στην Ανατολή, στην καθαυτή γεωγραφία της «Ανατολής», επιτρέπει στον ευρωπαίο εβραίο να καταλάβει τη θέση αυτού που «ταξινομεί τον χώρο» σύμφωνα με ένα εξελικτικό σχήμα, στο οποίο αξιολογεί τους άλλους μέσα από «μια χρονική κλίση, ένα ρεύμα Χρόνου – κάποιοι κόντρα στο ρεύμα, κάποιοι με τη φορά του».⁵⁴ Επομένως, η παρατήρηση και ο περιορισμός της «βαρβαρότητας» της «Ανατολής» παρέχει τη δυνατότητα στον εβραίο να ξεκλειδώσει μια χρονική θέση στην οποία οι ίδιοι ο ευρωπαϊκός εβραϊσμός ήταν παγιδευμένος εντός Ευρώπης και τελικά αποκαλύπτει τον εαυτό του ως ενεργό δρών υποκείμενο του *Δυτικού Χρόνου*.

Η πολιτική του Χρόνου η οποία στηρίζει το σιωνιστικό πρόγραμμα παρέχει ένα παράθυρο για την εξέταση της εποικιστικής-αποικιοκρατικής *παρουσίας* στην

⁵¹ Theodore Herzl, cited in Paul Mendes-Flhor & Jehuda Reinharz (1995) *The Jew in the Modern World: A Documentary History* (Oxford: Oxford University Press), σ. 601.

⁵² Βλ. Johannes Fabian (1983) *Time and Other: How Anthropology makes its objects* (New York: Columbia University Press). Ο Fabian αναλύει τις πολιτικές προϋποθέσεις και τα αποκλειστικά φυλετικά παραδείγματα τους, πίσω από την οικουμενικοποίηση της δυτικής προόδου. Ως μια σύγχρονη δυναμική, ο Χρόνος «φυσιολογικά» συγκροτεί τον προνεωτερικό λιγότερο ανεπτυγμένο Άλλο του. Ο Fabian αποκαλύπτει την παραγωγή μιας τέτοιας διαχρονικής γνώσης για τον Άλλο στην αδιαμφισβήτητη ιεραρχική μορφή της, παρέχοντας μια γενεαλογία των λόγων διαχρονικοποίησης. Οι παρατηρήσεις του Fabian συνηχούν με εκείνες του Giordano Nani (2012) *The Colonisation of Time: Rituals, routine and resistance in the British Empire*, όπου εξηγεί ότι ο Χρόνος ήταν ένα κρίσιμο στοιχείο για την Βρετανική Αυτοκρατορία του 19ου αιώνα, το οποίο επέτρεψε την κατασκευή μιας Πολιτισμένης δυτικής χρονικότητας και τον αποικισμό του άλλου της.

⁵³ Fabian, 'Time and Other,' σ. ix.

⁵⁴ Στο ίδιο, σ. 17.

Παλαιστίνη, που σημαίνει απομάκρυνση δια της βίας⁵⁵ των Παλαιστινίων και τη φυσική/γεωγραφική μετατροπή της Παλαιστίνης σε Ισραήλ. Στην πραγματικότητα, ο σιωνισμός χαράσσει την ίδια τη γεωγραφία της ιστορικής Παλαιστίνης σύμφωνα με τις ιεραρχικές ταξινομίες που ενσωματώνουν την πολιτική του Χρόνου [της Δύσης και του σιωνισμού]. Υιοθετώντας χωρικούς μηχανισμούς του Τείχους/τειχοποίησης⁵⁶ ως οχύρωσης και διαχωρισμού, και του Πύργου/πυργοποίησης⁵⁷ ως ενός βλέμματος επόπτευσης προς τα κάτω, καταστρέφοντας και περιορίζοντας,⁵⁸ ο νέο-αποκαλυφθείς εβραϊκός ευρωπαϊκός εαυτός στέκεται σε υψηλότερες χρονο-γεω-γραφικές βάσεις από εκείνους που «κυριολεκτικά» θεωρούσε ότι βρίσκονται κάτω από αυτόν [κατώτερους], δηλαδή στο ακροτελεύτιο της χρονικής κλίσης. Το Τείχος και ο Πύργος αποτελούν θεμελιώδη στοιχεία για την κατανόηση της σιωνιστικής χρονο-γεωγραφικής κατάκτησης. Τα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά της τειχοποίησης βρίσκονται στον πυρήνα της σιωνιστικής εμμονής με την κατασκευή περικλειστων χώρων, όπως με τη στρατιωτική κυριαρχία του 1948, τον περιβαλλοντικό σχεδιασμό του Τελ Αβίβ, τα τείχη, τα σημεία ελέγχου και τα συστήματα αδειών στα ΚΠΕ (OPT)⁵⁹, χωρίς να αναφέρουμε τον διαβόητο αποκλεισμό της Γάζας. Ταυτόχρονα, η πυργοποίηση είναι η επιτομή της λειτουργίας των ισραηλινών αποικιών ως «πανοπτικά φρούρια».⁶⁰ Με το να είναι στην κορυφή βουνών και λόφων, η πυργοποίηση λειτουργεί προκειμένου να επιβλέπουν τα γύρω τοπία και τις αραβικές πόλεις ώστε να διατηρείται και να ασκείται εξουσία. Η υλικότητα του διαμορφωμένου-από-το-Ισραήλ χώρου συνενώνει τις χρονικές τροπικότητες που τον δημιούργησαν εξ αρχής. Το ισραηλινό καθεστώς εποπτείας⁶¹ πάνω από τα περικλειστα εδάφη των Παλαιστινίων και τους Παλαιστίνιους κάνει ορατή τη δομική πραγματικότητα της παλαιστινιακής *Νάκμπα* μέσα από τα τάγματα της σιωνιστικής-εποικιστικής αποικιακής παρουσίας, μαρτυρώντας τη βίαιη

⁵⁵ Το διάσημο Σιωνιστικό σύνθημα: «μια γη χωρίς ανθρώπους για ανθρώπους χωρίς γη».

⁵⁶ Στο πρωτότυπο Wall[ing]. Βλ. υποσημείωση 56.

⁵⁷ ΣτΜ.: Στο πρωτότυπο Tower[ing]. Η απόδοση του Tower[ing] ως Πύργος/Πυργοποίησης στοχεύει στο αποτυπώσει τόσο τη διαδικασία που περιγράφει η λέξη ως χωρική βιοπολιτική τεχνολογία ελέγχου, όπως την εξηγεί λίγο παρακάτω η συγγραφέας, όσο και τη συμβολική όπως την περιγράφει στην επόμενη πρόταση. Η λέξη tower στα ελληνικά αποδίδεται ως πύργος, πύργος ελέγχου και η λέξη towering ως επιθετικός προσδιορισμός που σημαίνει επιβλητικός, πανύψηλος, και/ή εντυπωσιακός. Η επιλογή της λέξης πύργος στα ελληνικά γίνεται τόσο ως πλησιέστερη μετάφραση της ίδιας της λέξης tower ως σημαίνον του κτιρίου (fortress, control station) και της μεταφορικής του χρήσης (είμαι ανώτερος, ξεπερνώ).

⁵⁸ Sharon Rotbard (2003) Wall and Tower, Philipp Misselwitz, Tim Rieniets, Zvi Efrat, Rassem Khamaisi, Rami Nasrallah (επιμ.) City of Collision (Birkhauser Basel: Springer).

⁵⁹ Occupied Palestinian Territories. [ΣτΜ: στο πρωτότυπο OPT και αποδίδεται αυτολεξεί στα ελληνικά ως Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη.]

⁶⁰ Eyal Wizeman (2002) 5. Optical Urbanism, Open Democracy. Διαθέσιμο διαδικτυακά: https://www.opendemocracy.net/ecology-politicsverticality/article_804.jsp, Ημερομηνία πρόσβασης 19, 2019.

⁶¹ Στο πρωτότυπο: *gazing*.

εκδίωξη των Παλαιστινίων από την ιστορία. Αυτή η πρακτική της εποπτείας που χρησιμοποιείται για να εξημερώσει, να παρατηρήσει και να περιορίσει τη «βαρβαρότητα της Ανατολής», όπως δήλωσε ο Herzl, διαπερνά επίσης έμφυλες και σεξουαλικές επιτελέσεις που αποκαλύπτουν τον κρίσιμο ρόλο της επιθυμίας στο πλαίσιο του σιωνιστικού σχεδίου.

Στο βιβλίο «Γη και Επιθυμία στον Πρώιμο Σιωνισμό»,⁶² ο Boaz Neumann τοποθετεί στο επίκεντρο αυτό που αποκαλεί «υπαρξιακή» πτυχή του σιωνιστικού σχεδίου στην Παλαιστίνη: την «επιθυμία των πρωτοπόρων για τη γη».⁶³ Η πτυχή αυτή, παραμελημένη σε μελέτες που διερευνούν τον εποικισμό από πολιτική, κοινωνικοοικονομική και ιδεολογική πλευρά, είναι ζωτικής σημασίας για να κατανοήσουμε πως η κατάκτηση καθοδηγεί τον σιωνισμό. Για τον Neumann, η κατάκτηση δεν συνεπάγεται βία, αλλά παρουσιάζεται ως μια πράξη «δημιουργίας, κατασκευής και λύτρωσης» μιας «γης χωρίς όργανα μέσω της δημιουργίας των οργάνων της».⁶⁴ Η μελέτη του επικεντρώνεται σε αυτό που ορίζεται στα εβραϊκά ως *halutzim*- πρωτοπόροι, οι οποίοι ήταν «οι πρώτοι» που δραστηριοποιήθηκαν στη «γη του Ισραήλ».⁶⁵ Η μελέτη της σχέσης των *halutzim* με τη γη σημαίνει διερεύνηση των βασικών συστατικών του τρόπου με τον οποίο ο σιωνισμός και το Ισραήλ βιώνονται στον χώρο και στο ανθρώπινο σώμα.⁶⁶ Για τον λόγο αυτό, γράφει: «Όταν εμείς οι σημερινοί Ισραηλινοί Εβραίοι *ατενίζουμε* τη Γη του Ισραήλ, τη βλέπουμε σε μεγάλο βαθμό μέσα από τα μάτια των *halutzim*. Όταν την αισθανόμαστε με τα σώματα και τις ψυχές μας, την αισθανόμαστε σε μεγάλο βαθμό μέσα από τις ευαισθησίες τους».⁶⁷ Για τους *halutzim*/πρωτοπόρους, η σιωνιστική αφήγηση είναι ένα ρομαντικό εγχείρημα: είναι μια «ιστορία του να ερωτεύεσαι ρομαντικά, ακόμη και σεξουαλικά, τη γη του Ισραήλ».⁶⁸ Με το να φαντάζεται και να επιθυμεί μια «πάντα θηλυκή, παρθένα αγαπημένη μητέρα γη», ο *halutz* επιδιώκει να «διαρρήξει αυτή την παρθενία και να κάνει τις αγαπητικές του να τον ερωτευτούν, ακόμη και να τον παντρευτούν».⁶⁹ Αυτοί οι φαντασιακοί συσχετισμοί αποτυπώνουν τον τρόπο με τον οποίο οι πρωτοπόροι σχετίζονταν με τη γη μέσω της αγάπης, των σεξουαλικών φαντασιώσεων και των επιθυμιών. Ο Neumann αντλεί στοιχεία από τις περιπτώσεις σιωνιστών ηγετών, όπως ο David Ben Gurion και ο Berl

⁶² Boaz Neumann (2011) *Land and Desire in Early Zionism*. Translated from Hebrew by H. Watzman (Waltham, MA: Brandeis University Press), σ. 2.

⁶³ Ό.π., σ. 3

⁶⁴ Ό.π., σσ. 80-81

⁶⁵ Ό.π., σ. 3

⁶⁶ Ό.π., σ. 7

⁶⁷ Ό.π.

⁶⁸ Ό.π., σ. 52

⁶⁹ Ό.π., σ. 53

Katznelson, και περιγράφει τη σχέση τους με τη γη ως «νύφη και μνηστή» και τον χρόνο που περνούσαν μαζί της ως μήνα του μέλιτος. Επιπλέον, τοποθετεί αυτούς τους σιωνιστές ηγέτες ως τον «γαμπρό» που θα γεννήσει στη «μητέρα-κοιλιά της μνηστευμένης γης».⁷⁰ Το πάθος των *halutzim* για τη γη περιγράφεται επίσης σε σχέση με τη θαυμαστή ομορφιά της, η οποία απελευθέρωσε τους πρωτοπόρους που ήταν υπνωτισμένοι από «τη μυστηριώδη εγγενή δύναμη της Ανατολής στο σύνολό της».⁷¹

Βασισμένη στη μελέτη του Neumann, στοχεύω να χαρτογραφήσω εκείνες τις έμφυλες και σεξουαλικές επιτελέσεις που συγκροτούν τη σιωνιστική κατάκτηση ως ένα επιθυμητικό πρόγραμμα. Η μελέτη του δείχνει το τρόπο που ένα «αντιθετικό, δυαδικό σύστημα φύλου»⁷² συνιστά την επιθυμία των *halutzim*. Απομακρυνόμενη από το να είναι φυσική και ελεύθερη, η επιθυμία *halutzim* δεν μπορεί να διαχωριστεί «από την πολιτική και πολιτισμική παραδοχή μέσα στην οποία διατηρείται απαρέγκλιτα».⁷³ Οι διαμορφώσεις του *halutz* ως διεισδυτή στην «παρθένα» «μητέρα-χώρα» δημιουργούν και συντηρούν μια δυναμική εξουσίας που βασίζεται στον αποκλεισμό και την ιεραρχία, επιτυγχάνοντας τους στόχους της εποικιστικής αποικιοκρατικής κατάκτησης.⁷⁴ Με άλλα λόγια, οι επιτελέσεις της θηλυκότητας και αρρενωπότητας που καθοδηγούν την επιθυμία των πρωτοπόρων για τη γη εξασφαλίζουν επίσης την παραγωγή του καθεστώτος εποικιστικής-αποικιοκρατικής εξουσίας. Η ποιητική της επιθυμίας (*desiring*) είναι ένας δείκτης για την «αναγέννηση» του νέου Εβραίου, του οποίου το νεόκτιστο έθνος θα πρέπει να στέκεται ως «μια άμυνα της Ευρώπης στην Ασία, ένα προπύργιο του πολιτισμού ενάντια στη βαρβαρότητα».⁷⁵ Η ποιητική της επιθυμίας είναι ένα θεμελιώδες στοιχείο για την αναπαραγωγή εκείνων των ευρωπαϊκών γέω-χρονικών κατακτήσεων, απ' όπου η επιθυμία για τη γη της Ανατολής επιτρέπει στον Εβραίο να αποδείξει την ευρωπαϊκότητά του. Η ένωση των πρωτοπόρων με, και η ποιητική της επιθυμίας τους για, τη γη λέγεται ότι αναγεννά το Νέο Εβραϊκό σώμα, όπως απεικονίζεται «χωρίς όργανα», ένα ζωντανό πτώμα και σε αποσύνθεση,⁷⁶ λόγω της εξορίας και

⁷⁰ Ό.π.

⁷¹ Ό.π., σ. 63

⁷² Judith Butler (1999) *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity* (New York: Routledge), σ. 30.

⁷³ Στο ίδιο, σ. 6.

⁷⁴ Andrea Smith (2005) *Conquest: Sexual Violence and the American Indian Genocide* (New York: South End Press) σ. 23.

⁷⁵ Mendes-Flhor & Reinhrz, 'The Jew in the Modern World,' σ. 601

⁷⁶ Ο Neumann εξηγεί: «όπως το ατομικό αιχμάλωτο σώμα, το εβραϊκό εθνικό σώμα σε εξορία υπήρξε σε μια εκφυλισμένη κατάσταση». Βασίζεται στην πρώτη σιωνιστική διάγνωση του εβραϊκού λαού, όπου λόγω της εξορίας ως «σώμα χωρίς όργανα» σηματοδοτεί τη διχόνοια, την απουσία δεσμών και επομένως μιας κατάστασης «ζωντανού πτώματος». Ο Neumann προσθέτει ότι η κατάσταση του

του εκφυλισμού. Ταυτόχρονα σώζει και την «άρρωστη», «ερημωμένη» συνθήκη της «γης-χωρίς-όργανα».⁷⁷ Η γη, επομένως, στέκεται «ακάλυπτη» και «ολόγυμνη» περιμένοντας και λαχταρώντας τον «πρωτοπόρο λυτρωτή»,⁷⁸ ο οποίος θα επιτρέψει στα όργανα να εμφανιστούν και πάλι. Είναι «μια «γη χωρίς λαό» που αναμένει, έχει λαχτάρα για, και επιθυμεί τον «λαό χωρίς γη».⁷⁹

Η κατάκτηση από τον πρωτοπόρο ως «δημιουργία» αναδύεται μέσα σε μια διαλεκτική και πλασματική φαντασίωση του να παράγει επιθυμία σε, και να είναι επιθυμητός από τη γυμνή γη προκειμένου να εκπληρωθεί «η ηθική κατάκτηση ως το αποτέλεσμα για το οποίο τα ανθρώπινα όντα έζησαν και δημιούργησαν πολιτισμικές αξίες».⁸⁰ Το πιο σημαντικό είναι, όπως εξηγεί ο Neumann, ότι η ανικανότητα των Αράβων να επιθυμήσουν και να κατακτήσουν τη γη, με τον τρόπο με τον οποίο οι *halutz* θα μπορούσαν, αιτιολογεί μια τέτοια «ηθική κατάκτηση»:

Η κενότητα της γης, η κατάσταση της ως γη χωρίς όργανα, μεγεθύνθηκε από την αραβική παρουσία μέσα σε αυτήν. Στα μάτια των halutzim, οι ντόπιοι Άραβες όχι μόνο είχαν αποτύχει να οικοδομήσουν, να δημιουργήσουν και να σώσουν τη γη, αλλά ήταν ανίκανοι να το κάνουν -επειδή υπολείπονταν επιθυμίας. Έτσι, οι Άραβες δεν είχαν κατακτήσει τη γη και δεν μπορούσαν να την κατακτήσουν ... σε μεγάλο βαθμό λόγω γνωρισμάτων του χαρακτήρα τους, όπως η τεμπελιά και ο πρωτογονισμός, που εκφράζονταν μέσα από την έλλειψη τεχνολογικών δυνατοτήτων.⁸¹

Το απόσπασμα αυτό αποτυπώνει την επιθυμία ως την καταγωγική ιστορία του σιωνισμού, απεικονίζοντας τόσο τον νέο εβραίο, που επιθυμεί τη γη, όσο και τη γη που λαχταρά να είναι επιθυμητή από τον εβραίο κατακτητή. Για να αναταράξουμε και να κούηρεψουμε την εξήγηση του Neumann σημαίνει να αντιληφθούμε πως η επιθυμία είναι το αποτέλεσμα της κατάκτησης στη βίαιη μορφή της και να κατανοήσουμε πως βίαιες εικασίες συγκροτούν τη σιωνιστική «ιστορία της καταγωγής».⁸² Παραδείγματα βίαιου αποκλεισμού στηρίζουν την

«εβραϊκού σώματος χωρίς όργανα» είναι αυτή που προκαλεί στην ουσία τον φόβο των μη Εβραίων για τους Εβραίους. Βλέπε Neumann, 'Land and Desire,' σσ. 141–142.

⁷⁷ Ο.π., σ. 93

⁷⁸ Ο.π.

⁷⁹ Ο.π., σ. 97

⁸⁰ Ο.π., σ. 80

⁸¹ Ο.π., σ. 84. Έμφαση του συγγραφέα.

⁸² Το Butler διευκρινίζει ότι η καταγωγική ιστορία είναι «μια στρατηγική τακτική στο εσωτερικό μιας αφήγησης η οποία, αφηγομένη μια ενιαία, αδιαμφισβήτητη ιστορία για ένα μη ανακτήσιμο παρελθόν, [πριν το νομικό καθεστώς καταγωγής] κάνει τη συγκρότηση του νόμου να φαντάζει ιστορικά αναπόφευκτη». Βλ. Butler, 'Gender Trouble,' σ. 46. ΣτΜ: Η μετάφραση του αποσπάσματος

αδιατάρακτη περιγραφή του Neumann για την εβραϊκή ισραηλινή επιθυμία, συγκροτώντας το *βαθμό κατανόησής* της. Η νοηματοδότηση της κατάκτησης από τον Neumann ως ηθικής και μη βίαιης φυσικοποιεί τη βία και την γηγενή απαλλοτρίωση κάνοντας εφικτή τη λειτουργία της κατάκτησης ως μιας εποικιστικής αποικιοκρατίας. Έτσι, η κατάκτηση ως «ηθική» καθιστά νόμιμη τη σιωνιστική παρουσία στην Παλαιστίνη, διευκολύνοντας τη δομική συνέχεια της *Νάκμπα*. Το σιωνιστικό επιθυμητικό σχέδιο αποκτά τη νομιμοποίησή του μέσω μιας φυσικοποιημένης αιτιολόγησης έμφυλων σχέσεων, παρουσιάζοντας τις μορφές του (αρρενωποιημένου) πρωτοπόρου που διεισδύει και της ιθαγενούς-γης (θηλυκοποιημένης) που τη διεισδύουν, η οποία επιτρέπει τον χαρακτηρισμό άλλων σωμάτων και επιθυμιών ως *παράτυπων*. Η διείσδυση του πρωτοπόρου στη γυναίκα-γη σηματοδοτεί τόσο την αραβική ανικανότητα όσο και την έλλειψη επιθυμίας- ή, όπως ισχυρίζεται ο Neumann:

«ως παρθένα, η γη περίμενε να την διεισδύσουν- οι Άραβες ήταν ανίκανοι. Ως νύφη, η γη απαιτούσε αγάπη- οι Άραβες δεν την αγαπούσαν, την παραμελούσαν μάλιστα».⁸³

Αυτές οι εμφυλοποιητικές και σεξουαλικοποιητικές διαδικασίες επαναβεβαιώνουν τις χρονικές και χωρικές συνιστώσες της σιωνιστικής εποικιστικής-αποικιοκρατίας. Μια τέτοια ανικανότητα απέναντι στη γη καθορίζει τον τρόπο με τον οποίο ο σιωνισμός οντολογικοποιεί την αραβική παρουσία ως *απουσία*: «η ίδια η παρουσία τους στη γη εξυπνέτησε μόνο για να γίνει η «απουσία» τους πιο αισθητή και στην πραγματικότητα ενέτεινε την επιθυμία των πρωτοπόρων».⁸⁴ Η επιθυμία των πρωτοπόρων να κατασκευάσουν τη νομιμότητα μιας ηθικής κατάκτησης [δημιουργίας], απορρέει από τη μη αναγκαία παρουσία των Αράβων στη γη, η οποία τους καθιστά απόντες και/ή περιορισμούς στο βλέμμα του ισραηλινού σιωνιστή κατακτητή. Η ισχύς της εβραϊκής σιωνιστικής παρουσίας μπορεί να αρθρωθεί μόνο σε σχέση με την αντίθεσή της: την ανικανότητα του παρόντα-απόντα Άραβα.

Το χρονικό παράδειγμα της «Δύσης» έναντι της «Ανατολής» καθορίζει την ισχύ της σιωνιστικής παρουσίας, συγκροτώντας την πραγματικότητά της σε σχέση με την κατάκτηση. Η ποιητική της επιθυμίας για τη λεγόμενη παρθένα γη δημιουργεί ένα όριο μεταξύ της ισραηλινής σιωνιστικής (εποικιστικής) παρουσίας ως ισχύος και της παλαιστινιακής (ιθαγενικής) απουσίας ως

έχει αλιευθεί από την ελληνική μετάφραση του βιβλίου. Βλ. Butler, J., (2009) *Αναταραχή Φύλου. Ο Φεμινισμός και η Αναταραχή της Ταυτότητας*. Αθήνα: Αλεξάνδρεια. σ. 64 .

⁸³ Neumann, 'Land and Desire,' σ. 85.

⁸⁴ Ό.π.

ανικανότητας. Επιπλέον, η εποικιστική του ισχύς παράγει μια σιωνιστική γεωγραφία (κράτος του Ισραήλ), καθώς οι σιωνιστές πρωτοπόροι καυχούνται για την ικανότητά τους να γονιμοποιούν και να γεννήσουν τη γη του Ισραήλ μέσα από τη χρήση ακριβών ευρωπαϊκών τεχνικών οργώματος,⁸⁵ τις οποίες οι πρωτόγονοι Άραβες δεν διέθεταν. Οι τεχνικές οργώματος των τελευταίων δίνουν απλώς «την πρόφαση ότι διεισδύουν στο έδαφος»,⁸⁶ καθιστώντας την κατάκτηση της γης από τους πρωτοπόρους «ένα ανθρώπινο πολιτιστικό εγχείρημα μεγάλης αξίας, μια επιχείρηση εκπολιτισμού».⁸⁷ Η ίδια η φράση «κατάκτηση της γης» συνηχεί με την εβραϊκή φράση *Avodah Ivrit*⁸⁸ [Εβραϊκή Εργασία], η οποία αποτυπώνει την πρώιμη σιωνιστική πολιτική της εβραϊκής αποκλειστικής εργασίας που χρονολογείται από τη δεκαετία του 1930.⁸⁹ Διατηρούμενη μέσα από τη φιγούρα του Νέου Εβραίου που είναι δυνατός και δουλεύει τη γη, αυτή η πρώιμη κατάκτηση της εργασίας έπαιξε θεμελιώδη ρόλο στην εκκαθάριση της γης από τους γηγενείς και στη θεσμοθέτηση ζωνών, με προστατευμένα, και μόνο για Εβραίους, εδάφη -τα *Kibbutzim*- τα οποία, στη συνέχεια, έγιναν η βάση για να «κατασκευάσουν το εθνοκρατικό τους κράτος -σε αναμονή- της Βρετανικής Εντολής για την Παλαιστίνη [Mandate for Palestine].»⁹⁰ Αυτή την αναπόφευκτη σύνδεση ανάμεσα στη επιθυμία -ως ετεροκανονικοποιητικής και παραγωγικής των έμφυλων διεργασιών- και της διαδικασίας γέννησης ενός αποκλειστικά εβραϊκού κράτους⁹¹ είναι σημαντικό να την λαμβάνουμε υπόψη όταν αναλύουμε την εποικιστική αποικιοκρατική κατάκτηση στη βίαιη και παράγουσα αποκλεισμούς μορφή της. Η επιθυμία για τη γυναίκα-γη επιτρέπει την κατανόηση όχι μόνο της επιστημολογικής και οντολογικής θεμελίωσης της εποικιστικής αποικιακής κατάκτησης στην Παλαιστίνη, αλλά αποκαλύπτει επίσης αυτό που μπορεί να ονομαστεί ως ετερο-κατακτητικές βάσεις του σιωνιστικού σχεδίου στην Παλαιστίνη. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, μπορούμε να κατανοήσουμε πως οι σύγχρονοι λόγοι του Ισραήλ για τη μοντέρνα σεξουαλικότητα και η διαφήμισή του ως γκέι καταφύγιο εντάσσονται απαραίτητα μέσα στις πολιτικές

⁸⁵ Ό.π., σ. 84

⁸⁶ Ό.π.

⁸⁷ Ό.π.

⁸⁸ Βλ. τον ορισμό στο The Encyclopaedia and Dictionary of Zionism and Israel (2005) *Avoda ivrit* Definition. Διαθέσιμο στο: http://www.zionism-israel.com/dic/Kibbush_Haavoda.htm, Ημερομηνία πρόσβασης Μάρτιος 19, 2019.

⁸⁹ Robert J. Brym (1988) The Transformation of Menial Labour in Israel, Newsletter - Association for Israel Studies, 3(2), σσ. 12–15.

⁹⁰ Patrick Wolfe, 2012, 'Purchase by Other Means: The Palestine Nakba and Zionism's Conquest of Economics' Journal of Settler Colonial Studies, 2(1), σ. 133.

⁹¹ Η πρόσφατη ψήφιση του εβραϊκού εθνικού νόμου, που υιοθετήθηκε επίσημα τον Ιούλιο του 2018, γνωστός ως το Νομοσχέδιο του Έθνους-Κράτους, το οποίο ανακηρύσσει το Ισραήλ ως το έθνος κράτος του εβραϊκού λαού δεν είναι τίποτα καινούριο, αφού οι ρίζες του βρίσκονται στην ίδια τη θεμελίωση του εποικιστικού-αποικιοκρατικού κράτους ως αποκλειστικά εβραϊκού.

του χώρου και του χρόνου και της ποιητικής της επιθυμίας, που περιβάλλουν τη λογική της ετερο-κατάκτησης. Συνεπώς, δεν θα πρέπει να προσεγγίζονται μέσω εκείνων των πλαισίων [του ομοεθνικισμού και του κουήρ φιλελευθερισμού] που εξετάζουν το πως το «κουήρ» κανονικοποιεί το έθνος-κράτος. Ο κατ' ουσίαν ορισμός τους ως ισραηλινών/εβραϊκών/σιωνιστικών εμπεριέχει περισσότερο ένα συνεχές της δομικής πραγματικότητας της *Νάκμπα* και των τροπικοτήτων του χρόνου, του χώρου και της επιθυμίας της παρά μια αναγνωρίσιμη στιγμή στον ισραηλινό κουήρ φιλελεύθερο χρόνο. Η ανάλυση που ακολουθεί παρουσιάζει τη συνέχιση της σιωνιστικής ετερο-κατάκτησης μέσω μιας διερεύνησης της-πρόσφατης αξιοποίησης από τον σιωνισμό, των εμφυλοποιημένων, φυλετικοποιημένων και σεξουαλικοποιημένων αραβικών σωμάτων με σκοπό την προώθηση λόγων και πολιτικών κινητοποίησης γύρω από την ελευθερία των ΛΟΑΤ, η οποία βασίζεται στη σιωνιστική εποικιστική αποικιακή παρουσία στην Παλαιστίνη.

Η Αράβισσα διεμφυλική βασίλισσα του Ισραήλ

Τον Μάιο του 2016, το Ισραήλ διοργάνωσε για πρώτη φορά καλλιστεία ομορφιάς για διεμφυλικά άτομα και νικήτρια ήταν η Talleen Abu Hanna, μια «Αράβισσα πολίτισσα του Ισραήλ», η οποία έγινε και η διεμφυλική βασίλισσα ομορφιάς του Ισραήλ.⁹² Η νίκη της Abu Hanna σηματοδότησε μια σημαντική ιστορική στιγμή, επισημαίνοντας την αναμφισβήτητη προοδευτικότητα του Ισραήλ ως ένα ΛΟΑΤ καταφύγιο.⁹³ Οι πληροφορίες που κυκλοφορούν για το Ισραήλ ως φάρος της ΛΟΑΤ χειραφέτησης, ωστόσο, αποτελούν μέρος μιας πολύ προσεκτικά σχεδιασμένης σειράς αφηγήσεων που στοχεύουν στην πλαισίωση και την υποστήριξη της χώρας ως μιας φιλελεύθερης δημοκρατίας μέσω του ιστορικού της για τα δικαιώματα φύλου και σεξουαλικότητας. Με τον τρόπο αυτό, οι εν λόγω αφηγήσεις είναι εμφυτευμένες σε ένα χρόνο-γεωγραφικό σχήμα που θυμίζει όσα έχουν παρουσιαστεί μέχρι εδώ [ΣτΜ: στο άρθρο]. Το ιστορικό του Ισραήλ όσον αφορά την ανεκτικότητα στους ΛΟΑΤ, στην πραγματικότητα, αξιολογείται σε σχέση με τους Άραβες γείτονές του, οι οποίοι τυχαίνει να υπολείπονται τέτοιων αξιών. Όπως σχολιάζεται στο *Time*,

⁹² Βλ.: Yarden Schwartz (2016) Meet the Arab Woman who has just Become the First Miss Trans Israel, *Time*. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <http://time.com/4352201/talleen-abu-hanna-first-miss-trans-israel/>, accessed March 19, 2019.

⁹³ Ό.π.. Η νίκη της Abu Hannah αναφέρεται ως υποδειγματική των προοδευτικών αξιών του Ισραήλ και της ανεκτικότητας για τους ΛΟΑΤ αγώνες.

στις περισσότερες χώρες της Μέσης Ανατολής, η ομοφυλοφιλία είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μη ανεκτή και, στη χειρότερη, τιμωρίσιμη με θάνατο. Όμως, στο Ισραήλ, η κυβέρνηση αναγνωρίζει τις διεμφυλικές γυναίκες με το φύλο που έχουν επιλέξει και τους παρέχει τα ίδια προνόμια με τον υπόλοιπο γυναικείο πληθυσμό της χώρας. Και το Τελ Αβίβ, η δεύτερη πολυπληθέστερη πόλη, έχει μια ευδοκιμούσα κοινότητα ομοφυλοφίλων.⁹⁴

Στην ομιλία του το 2011 στην Κοινή Συνεδρίαση του Κογκρέσου των Ηνωμένων Πολιτειών, ο ισραηλινός πρωθυπουργός, Benjamin Netanyahu, έδωσε έμφαση στην ισχυρή συμμαχία που συνδέει τη χώρα του με την Αμερική και δήλωσε ότι η χώρα του δεν χρειάζεται δημοκρατία ή οικοδόμηση του έθνους, «την έχουμε ήδη».⁹⁵ Η υποτιθέμενη ικανότητα του Ισραήλ να οικοδομήσει τη δημοκρατία σύμφωνα με τους δυτικούς συμμάχους του στην Αμερική και στην Ευρώπη γίνεται κατανοητή σε σχέση με μια «έλλειψη» παρουσίας στην υπόλοιπη περιοχή. Όπως δηλώνει ο Netanyahu, «σε μια περιοχή όπου οι γυναίκες λιθοβολούνται, οι ομοφυλόφιλοι απαγχονίζονται, και οι χριστιανοί διώκονται, το Ισραήλ ξεχωρίζει, είναι διαφορετικό [...] ελευθερία τύπου, ανοιχτά δικαστήρια, θορυβώδης κοινοβουλευτικοί διάλογοι».⁹⁶ Η νίκη της Abu Hanna συνάδει με και επικυρώνει τη δήλωση του Netanyahu με αποτελεσματικό τρόπο. Η Abu Hanna είναι η ενσώματη ζωντανή μαρτυρία της ελευθερίας η οποία διαφορετικά θα της είχε στερηθεί, αν δεν είχε γεννηθεί μέσα στην κοιτίδα της έμφυλης και σεξουαλικής νεωτερικότητας του Ισραήλ.⁹⁷ Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι διάφορες πανηγυρικές αφηγήσεις που εκθειάζουν και γιορτάζουν τη νίκη της, υπογραμμίζουν την *αραβικότητα* της Abu Hanna⁹⁸ επειδή, όπως η ίδια δηλώνει, «δεν θα ήταν ζωντανή αν μεγάλωνε στην Παλαιστίνη ... όχι ως ομοφυλόφιλος άνδρας και σίγουρα όχι ως διεμφυλική γυναίκα [...] Είμαι τυχερή που είμαι Ισραηλινή, το να είσαι Ισραηλινή σημαίνει να είσαι πραγματικά ελεύθερη».⁹⁹

⁹⁴ Βλ. Caroline Cakebread, Israel's first transgender beauty pageant, Time. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://theweek.com/captured/640856/israels-first-transgender-beauty-pageant>, ημερομηνία πρόσβασης Μάρτιος 19, 2019.

⁹⁵ Rep Joe Walsh (2011) Prime Minister of Israel Benjamin Netanyahu's Speech at the Joint Session of Congress, YouTube video 9:56, 24 May 2011. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: https://www.youtube.com/watch?v=oBaMLlnb_KI, ημερομηνία πρόσβασης 19, 2019.

⁹⁶ Ό.π.

⁹⁷ Giovanna Paz (2017) Arab Transgender Beauty Queen Says 'Israel Means Freedom', Forward. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://forward.com/fast-forward/374777/arab-transgender-beauty-queen-says-israel-means-freedom/>, ημερομηνία πρόσβασης 19, Μάρτιος 2019.

⁹⁸ Στο ίδιο.

⁹⁹ Βλ. Tallen Abu Hanna (2017) Transgender Christian Arab Modern Tallen Abu Hanna: 'I'm lucky to be an Israeli', A Wider Bridge. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://awiderbridge.org/transgender-christian-arab-model-talleen-abu-hanna-im-lucky-to-be-an-israeli/>, ημερομηνία πρόσβασης 29, Μάρτιος 2019. Hen Mazzig (2018) Trans by Choice, Trans by Force, The Jerusalem Post. Διαθέσιμο

Η ιστορία επιτυχίας της Αράβισσας διεμφυλικής βασίλισσας του Ισραήλ δεν είναι απλώς μια ιστορική στιγμή που αναδεικνύει την πρόοδο του Ισραήλ στα δικαιώματα των διεμφυλικών, αλλά εντάσσεται στις λογοθετικές οικονομίες της δικαιωματικής σιωνιστικής [εποικιστικής-αποικιοκρατικής] παρουσίας στην Παλαιστίνη, ως εν δυνάμει χειραφετικής της «γυναίκας-χώρας» από την Ανατολή. Το να είσαι γυναίκα και Αράβισσα αποτελούν στην πραγματικότητα συγκροτητικά στοιχεία αυτής της νίκης, καθώς επιτρέπουν στους αναγνώστες να εστιάσουν στοχευμένα στην αναγκαιότητα του «θριάμβου» πάνω στο αραβικό συντηρητικό υπόβαθρό της, το οποίο την απέρριψε και δεν αποδέχτηκε τη μετάβασή της.¹⁰⁰ Ο πυρήνας αυτής της ιστορίας βρίσκεται στις φαινομενικές δυνατότητες για ελευθερία, πρόοδο και χειραφέτηση που η Abu Hanna, ή οποιαδήποτε άλλη διεμφυλική Αράβισσα μπορεί να βιώσει στη χώρα της: «επειδή εδώ πήρα αυτό που δεν θα μπορούσα [να πάρω] σε οποιοδήποτε άλλο μέρος ... να είμαι μια ολοκληρωμένη γυναίκα».¹⁰¹ Η Abu Hanna, έπειτα, δηλώνει πόσο περήφανη είναι που είναι Ισραηλινή και που εκπροσωπεί το Ισραήλ ως μια χώρα ειρήνης.

Η περίπτωση της Abu Hannah και οι αφηγήσεις που ενεργοποιήθηκαν γύρω της μας επιτρέπουν να χαρτογραφήσουμε την ιστορική συνέχεια της σιωνιστικής ετερο-κατάκτησης. Παρόμοια με την ανατολίτισσα χώρα-γυναίκα, της οποίας η χειραφέτηση ανέμενε το επιθυμητικό σχέδιο ενός *Halutz* -αναμινύοντας τα χώρο-χρονικά συστατικά του Σιωνισμού (σύγχρονες τεχνικές οργάνωσης που γεννούν μια σιωνιστική γεωγραφία)- η δυνατότητα της Abu Hanna, ως γυναίκα, να κάνει επιτυχώς φυλομετάβαση, οφείλεται στην παρουσία του Ισραήλ ως τόπου με σύγχρονες σεξουαλικές αξίες. Τοποθετώντας τη μέσα στη σφαίρα της επιθυμητικής λογικής του *Halutz*, η Abu Hanna είναι η τέλεια ενσάρκωση μιας βιολογικά και κοινωνικά εμφυλοποιημένης άλλης, της οποίας η φυλετικοποιημένη [ανατολίτικη] ουσία καθιστά δυνατή την υπογράμμιση της αναγκαιότητας της σιωνιστικής κατάκτησης, με τα ηθικά νεωτερικά και εκπολιτιστικά χαρακτηριστικά της. Μέσω της Abu Hanna, ο πρωτοφανής πανηγυρισμός των δικαιωμάτων των διεμφυλικών από το Ισραήλ μπορεί να κατανοηθεί μόνο σε σχέση με την αντίθεσή του: μια Παλαιστίνη στην οποία η

διαδίκτυα στο: <https://www.jpost.com/Opinion/Trans-by-choice-trans-by-force-559444>, ημερομηνία πρόσβασης 19, Μάρτιος 2019.

¹⁰⁰ i24NEWS English (2018) The Triumph of Trans Arab Israeli model Abu Hanna, YouTube video, 6 June 2018. Διαθέσιμο διαδικτυακά: <https://www.youtube.com/watch?v=V9T63-4fk9s>, Ημερομηνία πρόσβασης: 19, Μάρτιος 2019.

¹⁰¹ Miss trans Star International (2016) Miss Israel: Tallen Abu Hanna, YouTube video, 12 September 2016. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://www.youtube.com/watch?v=bFKvVsdCl4k>, Ημερομηνία πρόσβασης 19, Μάρτιος 2019.

Abu Hanna είναι ευγνώμων που δεν ανήκει. Η τελευταία στερείται των πολιτιστικών και ηθικών αξιών που έχει το Ισραήλ -[η Παλαιστίνη] θα είχε σκοτώσει την Abu Hanna- ενώ το Ισραήλ είναι αυτό που φροντίζει και επιτρέπει την αποκάλυψη του *Αληθινού βιολογικά και κοινωνικά* έμφυλου εαυτού της. Με αυτόν τον θρίαμβο, η Abu Hanna όχι μόνο θεωρείται ότι αποκαλύπτει και εκπληρώνει τον αληθινό έμφυλο εαυτό της, αλλά και ότι παγιδεύεται στη λογοθετική προώθηση του Ισραήλ: ένας τόπος ειρήνης και μιας κουλτούρας σεξουαλικής ανεκτικότητας σε αντίθεση με την Παλαιστίνη και την υπόλοιπη περιοχή της Αραβίας. Η γέννηση μιας Αράβισσας διεμφυλικής βασίλισσας του Ισραήλ, επομένως, συμβαδίζει με μια σιωνιστική εποικιστική αποικιοκρατική τελεολογία, η οποία παράγει -για άλλη μια φορά- τη νομιμοποιητική βάση για την από-νομιμοποίηση της Αραβικότητας/Παλαιστίνης.

Το να Επιθυμείς την Ελευθερία Που Επιβεβαιώνει την Ετεροκατάκτηση

Μέσα στα εννοιολογικά πλαίσια που προσεγγίζουν την κουηρότητα ως μια φιλελεύθερη κριτική, η περίπτωση της πρώτης Αράβισσας βασίλισσας ομορφιάς του Ισραήλ θα ερμηνεύονταν ως η ανάδυση της (κουήρ) ομοκανονικής/εθνικιστικής υποκειμενικότητας, εξυπηρετώντας έτσι ένα φιλελεύθερο/εθνικιστικό κατεστημένο το οποίο παρόλα αυτά είναι ρατσιστικό. Αντλώντας στοιχεία από την αποαποικιακή κουηροποίηση, ωστόσο, σκιαγραφώ την ιστορική συνέχεια της ετερο-κατάκτησης και της συνυφασμένης βίας στον γηγενή εαυτό από εκτός και από εντός. Η οπτική αυτή καλεί την αναγνώστρια να αναστοχαστεί πάνω στην περίπτωση της Abu Hannah -και στις αφηγήσεις γύρω από αυτήν- ως αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας της σιωνιστικής κατάκτησης, της οποίας τα εμφυλοποιητικά και φυλετικοποιητικά συστατικά στοιχεία συνάδουν με μια δομική εποικιστική-αποικιακή πολιτική του Χρόνου, του Χώρου και της Επιθυμίας. Το σημαντικότερο είναι ότι η αποαποικιακή κουηροποίηση τοποθετεί την κουηρότητα στο πλαίσιο της έτερο-κατάκτησης η οποία παράγεται μέσα από την αραβο-γηγενή ενδοπάλη και τις ενστερνισμένες ταξινομήσεις περί χειραφέτησης. Με άλλα λόγια, η ιστορία της πρώτης Αράβισσας τρανς βασίλισσας στο Ισραήλ δεν είναι απλώς μια στιγμή του κουήρ φιλελεύθερου χρόνου, όπου ο φυλετικοποιημένος Άραβας *ξεπροβάλλει* ως «ο πιο εμφανής και επικίνδυνος άλλος, από τη στιγμή που ο ομοφυλόφιλος, που κάποτε ήταν ο σεξουαλικός άλλος του έθνους, κερδίζει αυξανόμενη αποδοχή». Αυτή θα ήταν μια μειωτική ανάλυση που θα διαχώριζε το γεγονός από μια ευρύτερη ιστορική συνέχεια της εποικιστικής-αποικιοκρατικής κατάκτησης και του γενικού πλαισίου

που εξυπηρετεί την παραγωγή του κατακτήσιμου άλλου. Ο θρίαμβος αυτός εξηγεί πως οι ίδιες δυναμικές της ετερο-κατάκτησης -όπως χαρτογραφήθηκαν παραπάνω- διαιωνίζονται, και μέσω αυτών ο αποικιοκρατικός σωτήρας αυτονομιοποιεί την παρουσία του πάνω στη γυναίκα/γη, χάρη στην επέκταση εκείνων των προοδευτικών αξιών και εργαλείων που υποτίθεται ότι λείπουν από τους γηγενείς. Αυτό που είναι σημαντικό στην περίπτωση της Abu Hannah είναι ότι *αυτή* ως μια Αράβισσα, φέρεται ότι επαληθεύει αυτή την αφήγηση της νόμιμης *παρουσίας* του Ισραήλ με το να προβάλλεται ως Ισραηλινή και να κινητοποιεί διεθνή υποστήριξη προς αυτό. Επομένως, επιβεβαιώνει τη σιωνιστική αποικιοκρατική φαντασίωση του να πρέπει να συμβάλλει στην κατάκτηση, όπως θα την αντιλαμβανόταν ο Neumann με τους ηθικούς απελευθερωτικούς της όρους απέναντι στην γυναίκα-γηγενή *που λαχταρά τον κατακτητή της*.

Από αυτό το σημείο, μπορούμε να αρχίσουμε να βλέπουμε πώς μια ανάγνωση της νίκης της Abu Hannah μέσα από το πρίσμα της αποαποικιακής κουηροποίησης και της χαρτογράφησης της ιστορικής συνέχειας της ετερο-κατάκτησης θα συνεπαγόταν την ίδια στιγμή την τοποθέτηση αυτού του θριάμβου και του αυτο-τροφοδοτούμενου οράματος για απελευθέρωση που προωθεί, σε σχέση με τις παραμέτρους μιας ευρύτερης Αραβικής/γηγενούς θεολογίας για απελευθέρωση. Η αποαποικιακή κουηροποίηση μας προσκαλεί να τοποθετήσουμε τη χειραφετητική αφήγηση που εμπεριέχει τη φιγούρα της Abu Hannah μέσα στις ταξινομίες της απελευθέρωσης που βίωσε η Παλαιστίνη από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 μέχρι σήμερα. Αυτή η απελευθέρωση ήρθε να αναπαραγάγει αντί να αμφισβητήσει τις περιγραφόμενες λογικές της ετερο-κατάκτησης. Στοχεύω να το δείξω αυτό εξετάζοντας δύο σημαντικές συγκυρίες της παλαιστινιακής πολιτικής ιστορίας, οι οποίες είχαν σημαντικό αντίκτυπο στη διαμόρφωση μιας απελευθέρωσης που, όπως υποστηρίζω, επαναθεμελιώνει την ετερο-κατάκτηση. Η πρώτη είναι η έναρξη της Ιντιφάντα- και η δεύτερη, η άνοδος της Παλαιστινιακής Αρχής μέσω της ειρηνευτικής διαδικασίας του Όσλο.

Η Ιντιφάντα (Intifada) - στα αραβικά η εξέγερση ή το ξαφνικό τρέμουλο- αντιπροσωπεύει ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της παλαιστινιακής πολιτικής ιστορίας και του αγώνα για αυτοδιάθεση. Αποτελεί επίσης το παράθυρο για να κατανοήσουμε την εδραίωση της παλαιστινιακής εθνικιστικής εικόνας για απελευθέρωση που είναι έμφυλη.¹⁰² Μέσω της Ιντιφάντα, η

¹⁰² Βλ.: Leila Khalili (2007) *Heroes and Martyrs of Palestine*, (Cambridge: Cambridge University Press); Joseph Massad (1995) *Conceiving the Masculine: Gender and Palestinian Nationalism*, *Middle East Journal*, 49(3), pp. 467–483; Tina Malhi-Sherwell (2001) *Imagining Palestine as the Motherland*, Tali Ben Zvi and Yael Lerer (eds.) *Self Portrait: Palestinian Women's Art* (Tel Aviv: Andalus), σσ. 160–166.

παλαιστινιακή απελευθέρωση έγινε αντιληπτή με ανδροκρατικούς όρους απελευθέρωσης της γυναίκας-χώρας. Η απελευθέρωση μέσω της Ιντιφάντα είναι αμάλγαμα μιας εθνικιστικής ρητορικής γύρω από τη βιασμένη γυναίκα-γη και μιας ανάγκης για αρρενωπούς δρώντες¹⁰³ να προστατεύσουν την τιμή τους - ιδωμένη σε σχέση με τα γυναικεία σώματα- γιορτάζοντας την ίδια στιγμή την ετεροφυλοφιλική ολοκλήρωση που γεννά τα «παιδιά της επανάστασης».¹⁰⁴ Όπως ο Σιωνισμός οραματίστηκε τη γη ως μια γυναίκα που χρειάζεται «γονιμοποίηση από τους πρωτοπόρους», παρόμοια και οι Παλαιστίνιοι κατασκεύασαν ένα όραμα αυτοδιάθεσης που συνδέεται με την ανάκτηση της τιμής¹⁰⁵ της βιασμένης μητέρας πατρίδας. Ως εκ τούτου, η παλαιστινιακή εθνικιστική ρητορική γύρω από τη θεμιτότητα του ανταποικιακού αγώνα στηρίχθηκε στις ίδιες ετεροτροπικότητες της χειραφέτησης όπως εισήχθησαν μέσω της κατάκτησης.

Ενώ η παλαιστινιακή Ιντιφάντα λειτούργησε ως υπενθύμιση στο Ισραήλ για τη απειλή που το περιμένει από έναν λαό που δεν θα πάψει ποτέ να αγωνίζεται για την απελευθέρωση της γης του,¹⁰⁶ αυτό το όραμα για την απελευθέρωση, ωστόσο, ωρίμασε σε μια νέα φόρμουλα όταν οι ίδιοι αρρενωποποιημένοι φορείς του υπέγραψαν τις συμφωνίες του Όσλο στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Η *αναγνώριση* του Ισραήλ από την PLO¹⁰⁷ στο πλαίσιο των παραμέτρων των Συμφωνιών του Όσλο όχι μόνο μετέτρεψε τους ηγέτες της Φατάχ [Fatah] από πρωτεργάτες της Ιντιφάντα σε πρωταγωνιστές της Παλαιστινιακής Εθνικής Αρχής (ΠΕΑ)¹⁰⁸ που κατέχουν ημι-αυτονομία σε καθορισμένους θύλακες, αλλά ήταν επίσης μάρτυρας της δημιουργίας μιας νέας εποχής με την απελευθέρωση των Παλαιστινίων να υποκύπτει στην απροκάλυπτη αναγνώριση και ομαλοποίηση¹⁰⁹ με το αποικιοκρατικό καθεστώς. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη να

¹⁰³ Massad, 'Conceiving the Masculine'.

¹⁰⁴ Palestine National Council (1988) Political Communiques, στο Yehuda Lukacs (1992) The Israeli Palestinian Conflict: A Documentary Record, 1967–1990 - 2nd ed. (Cambridge: Cambridge University Press), σ. 415.

¹⁰⁵ Η γνωστή παλαιστινιακή παροιμία «η γη είναι τιμή», 'al-ard heya al-ard' ['land is honour'] είναι ένα καλό παράδειγμα του πώς οι κώδικες της σεξουαλικής αγνότητας που έχουν αποδοθεί στις γυναίκες καθοδηγεί την εθνική φαντασίωση του εαυτού μέσα στο υπάρχον πλαίσιο της ισραηλινής αποικιοκρατίας. Βλ. Nadeera Shalhoub-Kevorkian (2009) Militarization and Violence Against Women in Conflict Zones in the Middle East: A Palestinian Case Study (Cambridge: Cambridge University Press).

¹⁰⁶ Η Ιντιφάντα ήταν μια υπενθύμιση στους Ισραηλινούς αυτού που ο πρώτος Πρωθυπουργός David Ben Gurion είχε πει κάποια στιγμή: «Ένας λαός ο οποίος (sic) αγωνίζεται ενάντια στον σφετερισμό της γης του δεν θα κουραστεί τόσο εύκολα». Βλ. BBC News (2008) 1987: The Intifada. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/7381369.stm, ανάκτηση 19, Μάρτιος 2019.

¹⁰⁷ Palestinian Liberation Organization [PLO] – Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

¹⁰⁸ Στο πρωτότυπο: Palestinian National Authority [PNA].

¹⁰⁹ Αναφορικά με τον συντονισμό της ασφάλειας τον οποίο ο de facto αρχηγός της ΠΕΑ Mahmoud Abbas περιέγραψε ως «ιερό» σε έναν από τους λόγους του, βλ. Elhanan Miller (2014) Abbas Avows to Uphold 'Sacred' Security Coordination with Israel, The Times of Israel. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο:

βλέπουμε τον σημερινό, *de facto*, ηγέτη της ΠΕΑ, Mahmoud Abbas, να ανακοινώνει ρητά από τη βάση του στη Ραμάλα την αδιαμφισβήτητη αναγνώριση του ισραηλινού κράτους και τη νομιμότητα του μέλλοντός του, από την εξουσία του. Αυτή η αναγνώριση, όπως ο ίδιος δηλώνει, αντιτίθεται σε κάθε «γελοίο» ισχυρισμό ότι η ΠΕΑ επιδιώκει να φέρει πίσω Παλαιστίνιους πρόσφυγες ή να δράσει ως απειλή για την ασφάλεια του ισραηλινού κράτους.¹¹⁰ Στην πραγματικότητα, η άνοδος της ΠΕΑ στην εξουσία, στη βάση μιας συνθήκης ειρήνης με το Ισραήλ σηματοδότησε μια αξιοσημείωτη μετάβαση, από τους αρρενωποποιημένους δρώντες της επανάστασης σε ανθρώπους που καταλαμβάνουν θέσεις πολιτικών προσωπικοτήτων/καπιταλιστικών ελίτ,¹¹¹ που υποστηρίζουν και προωθούν μια πολιτική απελευθέρωσης που ενσωματώνει τις προσδοκίες για μια κρατική αναγνώριση. Αυτή η νέα οδός οραματισμού της απελευθέρωσης μέσω των παραμέτρων της κρατικής δημιουργίας βασίζεται στην ανάγκη αναγνώρισης της νομιμότητας από την ίδια την εξουσία, και τους διεθνείς πολιτικούς συμμάχους της, που υποδούλωσε εξ αρχής την Παλαιστίνη.

Αυτή η πολιτική απροκάλυπτης εξομάλυνσης και αναγνώρισης της νομιμότητας του Ισραήλ εκ μέρους της παλαιστινιακής ηγεσίας μας επιτρέπει να χαρτογραφήσουμε τη συνέχεια της έτερο-κατάκτησης στην παλαιστινιακή πολιτική χειραφέτησης με γνώμονα τις κρατικιστικές φιλοδοξίες των ηγετών της. Το Όσλο είναι η καταλυτική στιγμή για την εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος της ΠΕΑ που βασίζεται σε, καθώς και, συντηρεί τις αποικιοκρατικές πολιτικές του Χρόνου και του Χώρου, οι οποίες, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, είναι κεντρικές για την κατάκτηση. Η εν λόγω συντήρηση και αναπαραγωγή ενός συστήματος που «ενισχύει τις εξουσίες της αποικιοκρατικής διακυβέρνησης»¹¹² μπορεί να αποτυπωθεί μέσω του προγράμματος ασφαλειοποίησης που αντιπροσωπεύει το νέο καθεστώς της ΠΕΑ δια μέσου της επίσημης στήριξης της «ατζέντας

<https://www.timesofisrael.com/abbasvows-to-uphold-sacred-security-coordination-with-israel/>, ανάκτηση 19, Μάρτιος 2019. Στη σφαίρα της οικονομικής συνεργασίας ανάμεσα σε Παλαιστίνιους καπιταλιστές, με τους αναδυόμενους δεσμούς με την ΠΕΑ, και το Ισραήλ παρά το διεθνές κάλεσμα του BDS (Boycott, Divestment and Sanctions) – Μποϊκοτάζ, Αποεπένδυση και Κυρώσεις]. Βλέπε Tariq Dana (2014) The Palestinian Capitalists That Have Gone Too Far, Al Shabaka The Palestinian Policy Network. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://al-shabaka.org/briefs/palestinian-capitalists-have-gone-too-far/>, ανάκτηση 19, Μάρτιος 2019.

¹¹⁰ Βλ. BBC News Arabic (2014) Abu Mazaen: We do not want to drown Israel with refugees. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: http://www.bbc.com/arabic/middleeast/2014/02/140216_abbas_refugees_flood, Ημερομηνία πρόσβασης 19, Μάρτιος 2019.

¹¹¹ Βλ. Raja Khalidi & Sobhi Samour (2011) Neoliberalism as Liberation: The Statehood Programme and the Remaking of the Palestinian National Movement, *Journal of Palestine Studies*, 40(2), σσ. 6–25.

¹¹² Qwo-Li Driskill, Chris Finley, Brian Joseph Gilley & Scott L. Morgensen (eds.) (2011) *Queer Indigenous Studies: Critical Interventions in Theory, Politics and Literature* (Arizona: Arizona University Press), σ. 19.

αποτροπής της τρομοκρατίας»,¹¹³ της οποίας η ταυτόχρονη υποστήριξη τόσο από τις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και από το Ισραήλ, υποδηλώνει τη θεσμοθέτηση ενός καθεστώτος προστασίας για το ισραηλινό κράτος. Την ίδια στιγμή, το εν λόγω πρόγραμμα της ασφαλειοποίησης συμβαδίζει με μια εκσυγχρονιστική προοπτική, την οποία υιοθέτησε ένα τμήμα των καπιταλιστικών ελίτ¹¹⁴ που συνδέονται με την ΠΕΑ, προκειμένου να επιδείξει την ετοιμότητα της Παλαιστίνης για την αναγνώριση της κρατικής υπόστασης. Αναπτυξιακές πρωτοβουλίες, όπως η οικοδόμηση της σύγχρονης παλαιστινιακής πόλης Al Rawabi,¹¹⁵ όχι μόνο ευνοούν την άνοδο ενός ελιτίστικου στρώματος που εργάζεται απροκάλυπτα για την επιβολή της συνεργασίας και της ειρηνικής «οικονομικής συνεργασίας» με το Ισραήλ,¹¹⁶ αλλά επίσης αναπαράγουν τις ίδιες τις γεω-χρονικές συνθήκες της αποικιακής κατάκτησης. Αυτοί οι μηχανισμοί «εποπτείας [gazing] του χώρου, κατακερματισμού του χώρου, ελέγχου των βουνοκορφών και δημιουργίας περιφραγμένων κοινοτήτων» που γίνονται η επιτομή του αρχιτεκτονικού

¹¹³ Αυτό αποτυπώνεται στις πιο πρόσφατες μεταρρυθμίσεις του μηχανισμού ασφάλειας της ΠΕΑ, που έλαβαν χώρα μετά τη δευτέρα Ιντιφάντα, για να συμπεριλάβουν ό,τι οι ΗΠΑ και το Ισραήλ αντιλαμβάνονταν ως ανάγκη να εξαλειφθεί κάθε προοπτική τρομοκρατίας. Ο πρώην πρωθυπουργός Sharon συνηγόρησε υπέρ αυτού σε συνέδριο του 2003: «1. Διάλυση όλων των υφιστάμενων σωμάτων ασφαλείας που είναι πιστά στον Arafat, τα οποία χαρακτήρισε ως τρομοκράτες μετά την εμπλοκή τους στον ένοπλο αγώνα κατά του Ισραήλ κατά τη διάρκεια της δευτέρας Ιντιφάντα, 2. Διορισμός νέου Υπουργού Εσωτερικών για να εποπτεύει τη διάλυση και την απαγόρευση δια νόμου παλαιστινιακών στρατιωτικών πτερύγων, και 3. Άμεση ανανέωση της παλαιστινιακής-ισραηλινής συνεργασίας στον τομέα της ασφάλειας». Τόνισε ότι «η μεταρρύθμιση της ασφάλειας πρέπει να συνοδεύει μια ειλικρινή και πραγματική προσπάθεια να σταματήσει η τρομοκρατία, εφαρμόζοντας παράλληλα την 'αλυσίδα προληπτικών μέτρων' όπως την σκιαγραφούν οι Αμερικάνοι: συλλογή πληροφορίας, σύλληψη, ανάκριση, δίωξη και τιμωρία». Βλ: Tariq Dana (2014) *The Beginning of the End of Palestinian Security Coordination with Israel?*, Jadaliyya. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: http://www.jadaliyya.com/pages/index/18379/the-beginning-of-the-end-of-palestinian-security-c?fb_comment_id=571970826245239_575963662512622, ημερομηνία πρόσβασης 19 Μάρτιος, 2019.

Βλέπε: <http://eupolcopps.eu/>, ανάκτηση Ιούνιος 24, 2017.

¹¹⁴ Dana, 'The Palestinian Capitalist.'

¹¹⁵ Βλ. τη διαδικτυακή σελίδα της Κοινότητας της Rawabi, <https://www.rawabi.ps/>, ανάκτηση Μάρτιος 19, 2019.

¹¹⁶ Αυτό αναφορικά με τον ιδρυτή της al Rawabi, τον δισεκατομμυριούχο Bashar Al-Masri, ο οποίος είναι ανιψιός ενός από τους πλουσιότερους Παλαιστίνιους, του Munib Al-Masri (επίσης πρώην υπουργός ΠΕΑ). Όπως ο θείος του, ο οποίος εκφράζει δυναμικά την ανάγκη διεκδίκησης των συνήθων επιχειρηματικών συνδιαλλαγών (business as usual) με το Ισραήλ. Βλέπε Elhanan Miller (2012) *Former PA minister and billionaire slammed by Palestinian boycott group for discussing peace with supermarket mogul*, The Times of Israel. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://www.timesofisrael.com/former-pa-minister-and-billionaire-slammed-by-palestinian-boycott-group-for-discussing-peace-with-supermarket-mogul/>, ανάκτηση 19, March 2019. Ο Bashar επιφέρει ότι έχτισε την Rawabi μέσω οικονομικής συνεργασίας με το Ισραήλ. Υποστηρίζει ότι «κάθε κατασκευαστικό έργο στην Παλαιστίνη θα πρέπει να έχει στοιχεία από το Ισραήλ». Βλέπε Dorota Kozaczuk (2015) *The Hegemonic Ideal of Neoliberal Space of Peace. Rawabi, Palestine, a Case Study* (Unpublished MSc Thesis: School of Oriental and African Studies, University of London), p. 32. Δες επίσης την δήλωση του BDS αναφορικά με τον Al Masri: Ali Abunimah (2012) *Boycott committee: Palestinian 'Rawabi' tycoon Bashar Masri 'must end all normalization activities with Israel'*, Electronic Intifada. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://electronicintifada.net/blogs/ali-abunimah/boycott-committee-palestinian-rawabi-tycoon-bashar-masri-must-end-all>, ημερομηνία πρόσβασης 19 March 2019.

μοντέλου του Al Rawabi¹¹⁷ απηχούν σε μεγάλο βαθμό τις σιωνιστικές χωρικές της κατάκτησης και αποτυπώνουν μια έννοια χρονικής προόδου που επανεγγράφει τις λογικές της εποικιστικής αποικιοκρατίας. Στην πραγματικότητα, κεντρικό ρόλο σε μια τέτοια διάδοση της εκσυγχρονιστικής ατζέντας διαδραματίζει η προώθηση ενός νέου παλαιστινιακού εαυτού που είναι σε θέση να αποστασιοποιηθεί από το «τρομοκρατικό παρελθόν» και να πληροί έτσι τις προϋποθέσεις για κρατική αναγνώριση. Ο ιδρυτής της Rawabi δηλώνει: «Η Rawabi στέλνει επίσης ένα μήνυμα στη διεθνή κοινότητα. Δεν είμαστε αυτό που τους έκαναν να πιστεύουν, ένα μάτσο τρομοκράτες. Είμαστε έτοιμοι να οικοδομήσουμε το δικό μας κράτος. Ιδού λοιπόν η απόδειξη».¹¹⁸ Μπορούμε να δούμε εδώ πώς αυτή η εκσυγχρονιστική ατζέντα συμπλέει με το καθεστώς ασφαλειοποίησης της ΠΕΑ, καθώς διατηρεί ένα υφιστάμενο καθεστώς συνεργασίας με το αποικιακό κράτος, ενώ ταυτόχρονα σηματοδοτεί μια απόσταση από έναν Παλαιστίνιο -τρομοκράτη- εαυτό/Άλλους που θεωρείται απειλή για την διατήρηση της εξουσίας της ΠΕΑ¹¹⁹ σύμφωνα με τις παραμέτρους της κρατικής αναγνώρισης.

Γιατί έχει σημασία η Αποαποικιακή Κουηροποίηση;

¹¹⁷ Ο Παλαιστίνιος αρχιτέκτονας Yazid Anani σχολιάζει το πως η al Rawabi έχει χτιστεί με τέτοιο τρόπο ούτως ώστε να φέρει «εξόφθαλμες ομοιότητες με τους Ισραηλινούς οικισμούς». Βλέπε Yazid Anani (2011) Designing Civic Encounter, Academia the Mirror. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: http://www.artterritories.net/designingcivicencounter/?page_id=13, ανάκτηση 19 Μάρτιος, 2019.

¹¹⁸ Harriet Sherwood (2016) Story of cities #49: the long road to Rawabi, Palestine's first planned city, The Guardian. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://www.theguardian.com/cities/2016/may/24/story-cities-rawabi-planned-city-palestine>, ανακτήθηκε 19 Μαρτίου, 2019.

¹¹⁹ περίπτωση του νεαρού Παλαιστίνιου Basil Al Araj ο οποίος δολοφονήθηκε από τις ισραηλινές στρατιωτικές δυνάμεις στη Δυτική Όχθη αποτυπώνει εκείνους τους Άλλους που ήταν απειλητικοί προς την ΠΕΑ και τα καθεστώτα κατοχής. Πριν στοχοποιηθεί σε μια στρατιωτική επιχείρηση, ο Basil κρατήθηκε και βασανίστηκε στις φυλακές της ΠΕΑ μαζί άλλους πέντε φίλους του (ο Basil ήταν γνωστός ως ένας νεαρός Παλαιστίνιος διανοούμενος και ακτιβιστής που πίστευε στην αναγκαιότητα της αντίστασης στο ισραηλινό αποικιακό καθεστώς: ήταν επικεφαλής του Hiram Shababi Falastini – Κίνημα Νεολαίας Παλαιστίνης [Palestinian Youth Movement], το οποίο εμφανίστηκε με το ξέσπασμα των Αραβικών εξεγέρσεων του 2011 ως ένα αυθόρμητο κίνημα για την Παλαιστινιακή νεολαία το οποίο καλούσε σε αντίσταση στην κατοχή. Παρά το γεγονός ότι η Hiram υιοθέτησε κυρίως μη-βίαια μέσα αντίστασης, χαρακτηρίστηκε από το Ισραήλ ως τρομοκρατικό κίνημα. Δες: Aljazeera Arabic (2017) Bassel Al Araj: The engaged intellectual martyr. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://www.aljazeera.net/encyclopedia/icons/2017/3/7/%D8%A8%D8%A7%D8%B3%D9%84%D8%A7%D9%84%D8%A3%D8%B9%D8%B1%D8%AC%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%AB%D9%82%D9%81%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%B4%D8%AA%D8%A8%D9%83-%D8%A7%D9%84%D8%B4%D9%87%D9%8A%D8%AF> (η πηγή είναι στα Αραβικά), ημερομηνία πρόσβασης 19 Μαρτίου 2019; an Budour Youssef Hassan (2017) Never Obey the Occupation: The Legacy of Bassel Al-Araj, Electronic Intifada. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://electronicintifada.net/content/never-obey-occupation-legacy-bassel-al-araj/19851>, Ημερομηνία πρόσβασης 19 Μαρτίου 2019.

Υπό το πρίσμα των παραπάνω, μπορούμε να αρχίσουμε να χαρτογραφούμε την αξία της αποαποικιακής κουηροποίησης, καθώς μας επιτρέπει να ανιχνεύσουμε την ιστορική συνέχεια της ετεροκατάκτησης, μέσω της οποίας η αποικιακή κατάκτηση υπαγορεύει μια βίαιη διαδικασία ρατσιστικών, έμφυλων και σεξουαλικών ταξινομήσεων που διαποτίζουν τις πολιτικές του Χρόνου και του Χώρου. Το πιο σημαντικό είναι ότι η αποαποικιακή κουηροποίηση μας επιτρέπει να εμπλακούμε στην αποικιακή ανα-παραγωγή των λογικών αυτής της ετεροκατάκτησης μέσω των ίδιων των θεολογιών της χειραφέτησης που υιοθετεί. Τόσο η Abu Hannah όσο και η παλαιστινιακή ηγεσία αρθρώνουν μια ταξινόμια της απελευθέρωσης που είναι αναπαραγωγική των ετεροκατακτητικών κατηγοριοποιήσεων του γηγενούς εαυτού/άλλου. Επιπλέον, αντανakλούν τον εγκλωβισμό των γηγενών μέσα σε αυστηρά πλαίσια αναγνώρισης ο οποίος είναι σύμπτωμα της επανεπιβεβαίωσης των λογικών της ετερο-κατάκτησης. Ο θρίαμβος της «τρανς Αράβισσας βασίλισσας του Ισραήλ» είναι σύμπτωμα μιας ντόπιας πολιτικής χειραφέτησης που, εξαρτημένη από τις αποικιακές ταξινομήσεις του φύλου, της σεξουαλικότητας και της φυλής, υποκύπτει στην αναπαραγωγή των χωροχρονικών παραμέτρων της κατάκτησης. Ως εκ τούτου, η αποαποικιακή κουηροποίηση θέτει το ερώτημα για το πώς να αντιμετωπιστεί η γηγενής εσωτερίκευση της ετερο-κατάκτησης μέσα στα πλαίσια της χειραφέτησης που καλούνται να υποστηρίξουν. Προκειμένου να εξηγήσω τι σημαίνει αυτή η εσωτερίκευση, συνδιαλέγομαι με τις ιδέες της Sara Ahmed και του Frantz Fanon για να εξηγήσω ερμηνεύσω την ευθυγράμμιση των αποικιοκρατούμενων με τις κοσμοθεωρίες, τις επιθυμίες, τους χώρους και τους χρόνους των αποικιοκρατών.

Στο βιβλίο *The Promise of Happiness*, η Sara Ahmed υποστηρίζει ότι η ευτυχία και οι λόγοι περί καλής ζωής λειτουργούν μέσα στις υπάρχουσες δομές εξουσίας.¹²⁰ Καταδεικνύει πώς τα υποκείμενα προσανατολίζονται προς χαρούμενα αντικείμενα επειδή η ευτυχία τοποθετείται ως «το σωστό πράγμα».¹²¹ Με άλλα λόγια, το να επιθυμείς την ευτυχία σημαίνει επίσης ότι η ευτυχία είναι αυτό που παίρνεις σε αντάλλαγμα του να επιθυμείς σωστά.¹²² Εκεί εντοπίζεται η ρυθμιστική προϋπόθεση της ευτυχίας, αφού περιλαμβάνει μια ιστορική κατανομή καλού/κακού, ευτυχισμένου/άθλιου που συντηρεί την κυρίαρχη δομή εξουσίας. Καθοριστική για αυτή τη συζήτηση είναι η αποκάλυψη της ιστορίας της αποικιοκρατίας και της αυτοκρατορίας στην επιβολή της «ευτυχίας». Η αποικιοκρατική εξουσία αιτιολογεί την αποικιοκρατία ως μια «αποστολή

¹²⁰ Sara Ahmed (2010) *The Promise of Happiness* (Durham, NC: Duke University Press).

¹²¹ Ό.π., σ. 29

¹²² Ό.π., σ. 34

εκπολιτισμού»¹²³ η οποία υποτίθεται ότι θα παράγει «καλοσύνη» και/ή «ευτυχία» για τον αποικιοκρατούμενο «άθλιο» άλλο. Οι θεωρήσεις της Ahmed επιδιώκουν να συνδεθούν με τις απόψεις του Frantz Fanon¹²⁴ στο βιβλίο για τις «καλές συνήθειες» του αποικιοκράτη.¹²⁵ Ο Fanon αναφέρεται στην εσωτερίκευση¹²⁶ της αποικιακής τάξης από τους αποικιοκρατούμενους [μαύρους άνδρες], καθώς αυτοί επιδιώκουν την αποδοχή εντός των πολιτισμικών παραδειγμάτων του αποικιοκράτη [λευκού άνδρα]. Μια τέτοια εσωτερίκευση εκδηλώνεται με τρόπο που συνηχεί με τη δυναμική της ευτυχίας της Ahmed. Ειδικότερα, η ευθυγράμμιση των αποικιοκρατούμενων με τους χώρους/χρονικότητες του αποικιοκράτη καθοδηγείται από μια ανάγκη αποστασιοποίησης από την «αθλιότητα των αποικιοκρατούμενων».

Η αναζήτηση της Abu Hannah για ελευθερία και ο θρίαμβος των δικαιωμάτων της ως διεμφυλικό άτομο περικλείει μια επιθυμία για γειτνίαση με το Ισραήλ ως τον χώρο όπου μπορεί να συμβεί αυτή η αναγνώριση λόγω των προοδευτικών αξιών του Ισραήλ. Αυτό σημαίνει τη χάραξη μιας απόστασης από την αθλιότητα του γηγενούς παλαιστινιακού κόσμου, όπου μια τέτοια χειραφέτηση φαντάζει πάντα αποτυχημένη. Η φιγούρα της Abu Hannah συμπυκνώνει τη φαντασίωση του «χειραφετημένου ΛΟΑΤΚ Άραβα»¹²⁷ του οποίου τα δικαιώματα αναγνωρίζονται από τις ανθρωπιστικές αξίες του αποικιοκράτη. Αυτή η αναγνώριση των δικαιωμάτων των Αράβων ΛΟΑΤ βασίζεται στην ψευδαίσθηση της σωματικής «ροής»¹²⁸ στον κόσμο [του αποικιοκράτη] χάρη στην πραγμάτωση της ελευθερίας που διαφορετικά αρνείται η «άθλια κοινωνία των γηγενών» (η Παλαιστίνη θα περιόριζε την επιθυμία της Abu Hannah να γίνει γυναίκα και/ή θα τη σκότωνε ως ομοφυλόφιλο άνδρα). Με παρόμοιο τρόπο, η παλαιστινιακή ηγεσία οικοδομεί ένα όραμα απελευθέρωσης που περιλαμβάνει αυτή τη στρεβλή αναγνώριση όπως παρέχεται μέσα από το πλέγμα των αποικιοκρατικών, εμφυλοποιημένων και γεωπολιτικών ρυθμίσεων. Η παλαιστινιακή εθνική ρητορική φαντάζεται πρώτα την απελευθέρωση μέσω ετεροπατριαρχικών κατευθύνσεων, που συνηχούν με τις εμφυλοποιημένες επιτελεστικότητες της

¹²³ Ό.π., σ. 125

¹²⁴ Frantz Fanon (1967) *Black Skin, White Masks* (London: Pluto Press).

¹²⁵ Στην έρευνά της για τον «μιμητικό άνθρωπο» (2010: 129–130), η Ahmed αναφέρεται στον Homi Bhabha. Χρησιμοποιεί τις ιδέες του Fanon στο *Black Skin, White Mask* και *Wretched of the Earth* και αλλού στο βιβλίο.

¹²⁶ Το αποκαλεί επίσης επιδερμιδοποίηση της δυναμικής της κατωτερότητας (epidermalization of the inferiority dynamic). Βλ. Fanon, 'The Wretched of the Earth,' σ. 13.

¹²⁷ Giovanna Paz (2017) Arab Transgender Beauty Queen Says 'Israel Means Freedom', Forward. Διαθέσιμο διαδικτυακά στο: <https://forward.com/fast-forward/374777/arab-transgender-beauty-queen-says-israel-means-freedom/>, ημερομηνία πρόσβασης 19, Μάρτιος 2019.

¹²⁸ Αναφορικά με την ιδέα της Ahmed για την ευτυχία ως συνεπαγόμενης μιας ροής στον κόσμο η οποία αντιστέκεται στο να περιοριστεί. Δες Ahmed, 'The Promise of Happiness', σ. 169.

κατάκτησης, και στη συνέχεια μέσω της υποστήριξης μιας πολιτικής κρατικής αναγνώρισης που προσαρμόζεται στις αποικιακές εξουσιαστικές διαμορφώσεις του Χρόνου και του Χώρου. Η παλαιστινιακή ηγεσία υποστηρίζει και προωθεί τη φαντασίωση μιας μελλοντικής αυτοδιάθεσης της Παλαιστίνης, χάρη στον εκμοντερνισμό και την ασφαλειοποίηση -που εναντιώνεται σε ένα άθλιο παρελθόν, που με τη σειρά της θα πρέπει να σηματοδοτήσει τη «ροή» (ελευθερία) της Παλαιστίνης στον κόσμο.

Η αποαποικιακή κουηροποίηση είναι μια διαδικασία τόσο αποκάλυψης όσο και αμφισβήτησης των υποκειμενικών και αντικειμενικών¹²⁹ στοιχείων της ετεροκατάκτησης, όπως καταγράφηκαν παραπάνω. Προκύπτει μέσα από μια διαδικασία δημιουργίας ενός αποκλίνοντος τρόπου ύπαρξης και συσχετισμού μακριά από τις ταξινομίες των αποικιοκρατών. Έτσι, επιτρέπει στον γηγενή Παλαιστίνιο να αναστοχαστεί κριτικά για το πώς η επιθυμία για χειραφέτηση και συνεπώς για αναγνώριση, αλληλεπιδρώντας με τις κυρίαρχες δομές εξουσίας, δισκονίζει αντί να ανακουφίζει τα αίτια της δυστυχίας του (την γηγενή υποκειμενοποίηση στο πλαίσιο της ετεροκατάκτησης). Αυτή η συνειδητοποίηση λειτουργεί ενάντια στην *παραγνώριση* ή στην ψευδή συνείδηση, όπου η λανθασμένη αποδοχή της αποικιακής τάξης συνεχίζεται στις οικείες (υποκειμενικές) και τις γεωπολιτικές (αντικειμενικές) κλίμακες.¹³⁰ Με άλλα λόγια, η αποαποικιακή κουηροποίηση δημιουργεί έναν χώρο για κριτική¹³¹ που συνδυάζει τόσο τοπολογικούς (η έννοια της χειραφέτησης και της αναγνώρισης) όσο και τοπογραφικούς (αποικιακές χωροχρονικότητες) χώρους.

Η αποαποικιακή κουηροποίηση αποκαλύπτει τη φαντασίωση της αναγνώρισης που το Ισραήλ προσδίδει στην αραβική ΛΟΑΤ υποκειμενικότητα, φέρνοντας στο νου εκείνα τα αραβικά σώματα, αναγνωρισμένα ή μη ως ΛΟΑΤ, τα οποία το σιωνιστικό αποικιοκρατικό κράτος των εποίκων υποβάλλει σε δομικές και βίαιες μορφές διαγραφής και απαλλοτρίωσης από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα. Αυτή η άρνηση δεν εκδηλώνεται μόνο στη συστηματική δολοφονία και την κατοποίηση

¹²⁹ Ο Fanon εξηγεί πως η αποικιοκρατία λειτουργεί όχι μόνο σε αντικειμενικό επίπεδο, αποτυπώνοντας δομικές και ιστορικές διαδικασίες μέσω των οποίων αναπαράγεται, αλλά και στην υποκειμενική σφαίρα, όπου περικλείει ανθρώπινες συμπεριφορές σε αυτές τις συνθήκες. Δες Coulthard, 'Skin White Masks', σ. 7.

¹³⁰ Για άλλη μια φορά, αυτό προκύπτει από την εξήγηση του Fanon για την αποικιοκρατία όπως λειτουργεί ως μια «διττή διαδικασία», βλ. Fanon, 'Black Skin White Masks', σ. 13. Αυτή η «διττή διαδικασία» για τον Glen Coulthard σημαίνει την ανάγκη όχι να απαλλαγεί το ενδιαφέρον για τα δομικά ζητήματα από τον ψυχο-λειτουργικό τομέα που ο Fanon προσδιόρισε τόσο καθοριστικά, αποκαλύπτοντας έτσι τις συσχέτιση υποκειμενικών με αντικειμενικές μορφές της αποικιοκρατίας, πράγμα που σημαίνει αναγκαιότητα όπως επέμενε ο Φανόν να αποαποικιοποιηθεί και στα δύο επίπεδα. Βλ. Coulthard, 'Skin White Masks', σ. 8.

¹³¹ Lauren Martin & Anna Secor (2014) Towards a post-mathematical topology, *Progress in Human Geography*, 38 (3), σσ. 420–438.

των παλαιστινιακών σωμάτων, αλλά και στην ίδια τη δομή της οικονομικής και πολιτικής υποταγής, συμπεριλαμβανομένης της συστηματικής άρνησης του ίδιου του συστήματος υγειονομικής περίθαλψης,¹³² χωρίς το οποίο η Abu Hannah δεν θα ήταν σε θέση να μπει στη διαδικασία της μετάβασης εξαρχής. Με άλλα λόγια, η αποαποικιακή κουηροποίηση προκύπτει από μια «θέληση να αγχωθεί», σε αντίθεση με το να *ρέει ευτυχισμένα*,¹³³ από τις δυνάμεις της κατάκτησης που καθιστούν κατακτήσιμο¹³⁴ έναν γηγενή άλλο. Αυτό το επακόλουθο μιας επαναστατικής συνείδησης που προτίθεται να καταπονηθεί¹³⁵ από τις δυνάμεις της ετερο-κατάκτησης, η οποία έχει *a priori* καθορίσει την άρνησή της για την αναγνώριση των γηγενών, δεν μπορεί να ιδωθεί ξεχωριστά από μια ευρύτερη - συλλογική- ικανότητα να φανταστεί κανείς την αποαποικιοποίηση πέρα από τις παραμέτρους των αποικιακών πολιτικών του Χρόνου και του Χώρου. Στην πραγματικότητα, τόσο η Abu Hannah όσο και η Παλαιστινιακή Ηγεσία επαν-ενσαρκώνουν μια πολιτική που κατοχυρώνεται στην *αποτυχία* μιας χειραφετημένης Παλαιστίνης. Από τη μία πλευρά, η φιγούρα της Abu Hannah συμπυκνώνει τα λογοθετικά αποτελέσματα μιας Παλαιστίνης που πάντα θα αποτυγχάνει να ικανοποιήσει τα δικαιώματά της ως ΛΟΑΤ άτομο, κι έτσι η [ΛΟΑΤ] ελευθερία μπορεί να παραχωρηθεί μόνο μέσω της ισραηλινής/σιωνιστικής *παρουσίας*. Από την άλλη πλευρά, η υποστήριξη μιας απελευθερωτικής πολιτικής αναγνώρισης από την ΠΕΑ είναι σύμπτωμα της ιζηματοποίησης της πολιτικής αποτυχίας της ηγεσίας να χαράξει εναλλακτικά μέσα για την απελευθέρωση, άρα και του αναπόφευκτου της ένταξης της ΠΕΑ στις γεωπολιτικές δομές της αποικιοκρατικής διακυβέρνησης. Και στις δύο κλίμακες φτάνουμε στο αναπόφευκτο της αποδοχής και της κανονικοποίησης των λογικών της σιωνιστικής *παρουσίας* και άρα της *ετερο-κατάκτησης*.

Η αποαποικιακή κουηροποίηση επενδύει στη δυνατότητα να δούμε πέρα από τα υποχρεωτικά παραδείγματα που εμπεδώνουν την αποικιακή αποτυχία. Σε αντίθεση με την εννοιολόγηση του κουήρ από το Butler μέσα από την έννοια της αποτυχίας,¹³⁶ η αποαποικιακή κουηροποίηση επενδύει στη θέληση να

¹³² Βλ. Sarab Abu-Rabia Queder (2017) *Insidious Cleansing: Settler Colonialism and the Biopolitics of Health in Occupied Palestine*, *Current Sociology*, 67(1), σσ. 141–158.

¹³³ Ahmed, 'The Promise of Happiness', σ. 169.

¹³⁴ Αναφέρομαι εδώ στην εκδοχή του Patrick Wolfe για την εποικιστική αποικιοκρατία η οποία στηρίζεται στην εξάλειψη και την κατάκτηση αυτόχθονων λαών. Βλ. Wolfe, 'Purchase by Other Means', σ. 135.

¹³⁵ Η Sara Ahmed εξηγεί ότι η επαναστατική συνείδηση εμφανίζεται για να αμφισβητήσει την «ψευδή συνείδηση» ή την «παραγνώριση» του αυτόχθονα. Βλ. Ahmed, 'The Promise of Happiness', σσ. 164–169.

¹³⁶ Η θεώρηση του Judith Butler για το κουήρ προκύπτει σε σχέση με την έννοια της «αποτυχίας». Όπως προτείνει το Butler, «Οι πιθανότητες μετασχηματισμού του φύλου βρίσκονται ακριβώς στην αυθαίρετη σχέση ανάμεσα σε τέτοιες πράξεις, στην πιθανότητα μιας αποτυχίας της επανάληψης με

καταπολεμηθεί η αποτυχία που είναι εγγενές συστατικό της αποικιοποιημένης επιτελεστικής υποκειμενικότητας. Πρόκειται για μια διαδικασία κατασκευής μιας επαναστατικής εμπρόθετης δράσης της οποίας η φιλοδοξία για αλλαγή απορρέει από την ακλόνητη πεποίθηση ότι «οι επαναστάτες πρέπει να ονειρεύονται: αν η φαντασία τους εμμένει στην αδικία του πώς τα πράγματα μένουν ως έχουν, δεν εμμένουν απλώς σε αυτό που μένει το ίδιο».¹³⁷ Το να προχωρήσουν πέρα από την αποτυχία είναι μια πολιτική και ηθική στάση, όπου η γηγενής αυτενέργεια λαμβάνει χώρα με την πιο εσωστρεφή τάση και την απομάκρυνση από τα πλαίσια που θέτει ο αποικιοκράτης περί «ελευθερίας και δικαιοσύνης».¹³⁸ Έτσι, πρόκειται για τη διαδικασία δημιουργίας χώρου για αυτοεπιβεβαίωση που είναι *συνειδητά αποπροσανατολισμένη* από το αποικιοκρατικό βλέμμα του άλλου, εστιάζοντας πρωτίστως, στην *αναγνώριση του εαυτού του*. Το να αρχίσουμε να αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας είναι μια διπλή διαδικασία επιβεβαίωσης και κριτικής από την οποία προκύπτουν εναλλακτικοί τρόποι ύπαρξης και επιθυμίας πέρα από τις αποικιακές διαμορφώσεις της χειραφέτησης και της αναγνώρισης. Έτσι, πρόκειται για μια αναγνώριση που εγγράφει τη θέληση να *μην είναι υπάκουη*¹³⁹ μπροστά στη διάλυση και την εξάλειψη της ζωής των γηγενών μέσω της συστηματικής απαλλοτρίωσης της γης πάνω στην οποία ο έποικος «στήνει μια νέα αποικιακή κοινωνία».¹⁴⁰

Καθοριστικής σημασίας για τη θεμελίωση αυτής της αποικιακής κοινωνίας στην Παλαιστίνη υπήρξε η σιωνιστική παραγωγή ντόπιων υπο-ταυτοτήτων και ταξινομήσεων (δρούζοι, μουσουλμάνοι, χριστιανοί) που επέτρεψε τη γκετοποίηση μεταξύ των Παλαιστινίων και την ταυτόχρονη ρευστοποίηση της σύνδεσής τους με οποιαδήποτε ευρύτερη γηγενή μονάδα (Αραβες/Παλαιστίνιοι). Η Abu Hannah και οι αφηγήσεις που κινητοποιήθηκαν γύρω από την εθνική της ταυτότητα, ως «Ισραηλινή/Αράβισσα» -που επίσης συχνά προσδιορίζεται και ως «Χριστιανή Αράβισσα», είναι συμπτωματικές των τρόπων με τους οποίους το Ισραήλ εδραιώνεται ως μια εβραϊκή αποικία φυλετικής υπεροχής [supremacist] μέσω της εσωτερικής αναδιάταξης των εναπομεινάντων Παλαιστινίων σε θρησκευτικές αιρέσεις/μειονότητες (χριστιανοί, μουσουλμάνοι, δρούζοι), αφήνοντάς τους αποσυνδεδεμένους τόσο μεταξύ τους, όσο και από-

‘πρέποντες’ όρους της έμφυλης ταυτότητας που μας έχει αποδοθεί». Βλ. Butler, ‘Gender Trouble’, σ. 179.

¹³⁷ Ahmed, ‘The Promise of Happiness’, σ. 196.

¹³⁸ Fanon, ‘Black Skin White Masks’, σ. 221.

¹³⁹ Στο: Hassan, ‘Never Obey the Occupation.’

¹⁴⁰ Patrick Wolfe (2006) Settler colonialism and the elimination of the native, Journal of Genocide Research, 8(4), σ. 388.

οικειοποιημένους από την Παλαιστίνη/το να είσαι Παλαιστίνιος,¹⁴¹ επιβεβαιώνοντας ταυτόχρονα το περιβόητο σιωνιστικό μάντρα: *μια γη χωρίς λαό για έναν λαό χωρίς γη*. Αυτή η γκετοποίηση και ο κατακερματισμός της Παλαιστινιακής πολιτείας συμβαίνει τόσο μέσω συστηματικών και βίαιων καθεστώτων διαχωρισμού και εγκλωβισμού των Παλαιστινίων¹⁴² όσο και μέσω της απορρόφησης και αναπαραγωγής της μεταξύ κοινοτήτων που πέφτει θύμα των οικονομιών αναγνώρισης του αποικιοκράτη.¹⁴³ Έτσι, η απαλλοτρίωση της γης των γηγενών δεν συμβαίνει μόνο μέσω της βίας που σκοτώνει άμεσα τα ιθαγενή υποκείμενα αλλά και μέσω της «καταστροφής της αίσθησης ότι είναι λαός».¹⁴⁴ Η εξάπλωση της διακοινοτικής βίας¹⁴⁵ στους ποικίλους παλαιστινιακούς προκαθορισμένους θύλακες αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της γηγενούς αναπαραγωγής εκείνων των υπο-ταυτοτήτων, τις οποίες ο αποικιοκράτης στη συνέχεια εργαλειοποιεί για τη διαιώνιση των δομικών συνθηκών της *Νάκμπα*. Στην πραγματικότητα, η Παλαιστίνη έγινε μάρτυρας της παγίωσης αυτού του κατακερματισμού, όταν η παλαιστινιακή φαντασία μιας μελλοντικής κρατικής αναγνώρισης «στα εδάφη που κατακτήθηκαν το 1967» λειτούργησε για την επαναθεμελίωση ενός «ορίου Πράσινης Γραμμής»,¹⁴⁶ της οποίας η επιβολή υπο-ταυτοτήτων και κατηγοριών¹⁴⁷ -ούσα ενσωματωμένη στην υποκειμενοποίηση της αποικιοκρατικής εξουσίας- θεωρεί δεδομένη την «ισραηλινή» *παρουσία*. Η παλαιστινιακή δια-παραταξιακή διαίρεση, και η μεγάλη ρήξη και έκρηξη βίας που συνέβη το 2007 μεταξύ της Φατάχ και της Χαμάς, εξυπνήτησαν περαιτέρω

¹⁴¹ Όπως αποκαλύπτει η Magid Shihada, «Ενώ οι Εβραίοι κατηγοριοποιήθηκαν ως τέτοιοι (θρησκευτικά και εθνοτικό-εθνικά), οι Παλαιστίνιοι προσδιορίστηκαν ως «Ισραηλινοί Άραβες» -μια κατηγορία που τους κάνει να μην ανήκουν εξ ολοκλήρου σε καμία από τις δύο. Τους όρισε σύμφωνα με τις θρησκευτικές τους συνδέσεις και δημιούργησε νέες. Έτσι, από το 1948, μετατράπηκαν από Παλαιστίνιοι σε Χριστιανούς, Μουσουλμάνους και Δρούζους. Magid Shihada (2012) *Settler Colonialism and Conflict: the Israeli state and its Palestinian subjects*, *Settler Colonial Studies*, (2)1, σ. 111.

¹⁴² Αυτό αναφορικά με την στρατιωτική περίοδο που ήταν η πιο βίαιη για τους εναπομείναντες Παλαιστίνιους μετά το 1948 καθώς και το μέσο με το οποίο το Ισραήλ εδραιώνει τις πολιτικές της ταξινόμησης και του εγκλωβισμού των Παλαιστινίων μέσα στους διάφορους θύλακες που τους κατανέμει.

¹⁴³ Αναφορικά με την κοινότητα των Δρούζων, το Ισραήλ την αναγνώρισε ως διακριτή εθνοτική ομάδα τη δεκαετία του 1950 κι έτσι, οδήγησε μια «θρησκευτική ταυτότητα να εθνοτικοποιηθεί, πολιτικοποιηθεί και να καθοδηγηθεί προς την εχθρότητα προς τους Άραβες και τους Παλαιστίνιους». Δες Shihada, *Settler Colonialism and Conflict*, σ.111.

¹⁴⁴ Andrea Smith (2005) *Conquest: Sexual Violence and American Indian Genocide* (New York: South End Press), σ. 3.

¹⁴⁵ Ό.π., σ. 113

¹⁴⁶ Το επίσημο σύνορο που διαχωρίζει το κράτος του Ισραήλ από τα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη.

¹⁴⁷ Κεντρικότητα της Δυτική Όχθης και της Γάζας και αποσύνδεση από τους Παλαιστίνιους του 1948 (εντός του ίδιου του Ισραήλ) και τους πρόσφυγες που είναι διασκορπισμένοι εκτός Παλαιστίνης.

στο να βουλιάζουν οι Παλαιστίνιοι στην γεωπολιτική πόλωση¹⁴⁸ (Δυτική Όχθη/Γάζα), ενώ η αποικιοκρατική ιουδαιοποίηση¹⁴⁹ συνεχίζεται χέρι-χέρι με έναν συστηματικό κατακερματισμό¹⁵⁰ της Παλαιστίνης και των Παλαιστινίων.

Η αποαποικιακή κουηροποίηση είναι μια διαδικασία προσεκτικής εξέτασης των δυνάμεων που διατηρούν τον εγκλωβισμό των γηγενών μέσα στο σύστημα του αποικιακού κατακερματισμού. Υπογραμμίζει τη θέληση για αποπροσανατολισμό από τη «συντριπτική πραγματοσύνη»¹⁵¹ που απομονώνει την γηγενή από την εαυτή της, την ιστορία και το χώρο της. Ένας τέτοιος αποπροσανατολισμός υποκρύπτει έναν επαναπροσανατολισμό που αφοσιώνεται στο «ξεκίνημα μιας ζωής»¹⁵² και στη δημιουργία χώρου για μια ανακατασκευασμένη αίσθηση του «Εμείς» που θα έχει την ικανότητα να διαρρήξει την αποικιακή τάξη της Μανιχαϊστικού κατακερματισμού.¹⁵³ Ο Fanon μίλησε για την ικανότητα να εμφανιστεί ως ένα «μεγάλο σώμα που αρνείται κάθε ακρωτηριασμό».¹⁵⁴ Αυτή η ικανότητα οικοδόμησης ενός ενιαίου εαυτού/έθνους είναι μια σημαντική στιγμή για την αποικιοκρατούμενη να αναδυθεί μέσα από την αναγνώριση των σωμάτων τους από αυτή, καθώς αυτά «[την/τον] παρακινούν να αμφισβητήσει!»¹⁵⁵ Η ιστορικοποίηση και η κατανόηση των γηγενών σωμάτων μέσα από τον αγώνα τους ενάντια στην κατάκτηση είναι ένα μέσο χάραξης μιας κατευθυντήριας

¹⁴⁸ Βλ. Jamil Hilal (2010) The Polarization of the Palestinian Political Field, *Journal of Palestine Studies* 39(3), pp. 24-39.

¹⁴⁹ Ένας άλλος όρος για την απαλλοτρίωση της γης των γηγενών από τους Εβραίους εποίκους. Αυτό που κάνει το Ισραήλ στη Negav κατά του πληθυσμού των Βεδουίνων είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα συστηματικής ιουδαιοποίησης (αντικατάσταση των γηγενών με Εβραίους εποίκους): Mansour Nasasra (2012) The Ongoing Judaisation of the Naqab and the Struggle for Recognising the Indigenous Rights of the Arab Bedouin People, *Settler Colonial Studies*, (2)1, σσ. 81-107.

¹⁵⁰ Ghazi-Walid Falah (2005) The geopolitics of 'Enclavisation' and the demise of a two-state Solution to the Israeli-Palestinian conflict, *Third World Quarterly*, 26(8), σσ. 1341-1372.

¹⁵¹ Fanon, 'Black Skin White Masks', σ. 109.

¹⁵² Ahmed, 'The Promise of Happiness', σ. 20.

¹⁵³ Οι Παλαιστίνιες φεμινίστριες έχουν μια μακρά ιστορία πίεσης ενάντια στα όρια του ποιες «είμαστε εμείς» συμπεριλαμβανομένων και των προτεραιοτήτων του εθνικού αγώνα και του τι σημαίνει αυτό σε σχέση με τα γυναικεία ζητήματα και τη βία που πρέπει να υποστούν από την αποικιακή μηχανή και την [ενσταλαγμένη], από την κοινωνία μας, πατριαρχία. Ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι η διεθνική φεμινιστική διαμαρτυρία που έλαβε χώρα σε διαφορετικούς χώρους και πόλεις μέσα στο εσωτερικό της Παλαιστίνης καθώς και εκτός της (π.χ. Βηρυτός και Βερολίνο). Βλ. Arab48 (2019) Marching out: Palestinian feminist protest beyond fragmentation, available online at: <https://www.arab48.com/%D8%B4%D8%A8%D8%A7%D8%A8%D9%88%D9%85%D8%AC%D8%AA%D9%85%D8%B9/%D8%AA%D9%82%D8%A7%D8%B1%D9%8A%D8%B1/2019/09/24/%D8%B7%D8%A7%D9%84%D8%B9%D8%A7%D8%AA11%D9%88%D9%82%D9%81%D8%A9%D8%A7%D9%84%D8%AE%D9%85%D9%8A%D8%B3%D9%88%D8%AD%D8%B1%D8%A7%D9%83%D9%86%D8%B3%D9%88%D9%8A%D9%81%D9%84%D8%B3%D8%B7%D9%8A%D9%86%D9%8A%D8%B9%D8%A7%D8%A8%D8%B1%D9%84%D9%84%D8%B4%D8%B1%D8%Bo%D9%85%D8%A9->, ανάκτηση Οκτώβριος 19, 2019.

¹⁵⁴ Frantz Fanon (1964) *Toward the African Revolution: Political Essays* (Boston: Grove Press), σ. 192.

¹⁵⁵ Αναφορικά με την τελική έκκληση του Fanon στο τέλος του *Black Skin, White Masks*: «Ω σώμα μου κάνε με πάντα έναν άνθρωπο που αμφισβητεί», σ. 232.

γραμμής προς την ακόμη-μη-κατοικημένη¹⁵⁶ συνείδηση. Αυτό το άνοιγμα στη διαλεκτική σκέψη, προς το οποίο κινείται η αποαποικιακή κουηροποίηση, είναι αυτό που καλεί τους γηγενείς να παραμείνουν σε επαγρύπνηση απέναντι στην αναπαραγωγή/επαναθεμελίωση της αποκτήνωσης της σκέψης που ενυπάρχει στις μανιχαϊστικές λογικές της ετερο-κατάκτησης. Έτσι, η γηγενής απελευθέρωση είναι μια ενσώματη εμπειρία κρίσιμα εμπεδωμένη σε έναν σχολαστικό αποπροσανατολισμό από τις δυνάμεις που επαναθεμελιώνουν την αποικιακή λογική ενός μανιχαϊστικού παραληρήματος,¹⁵⁷ από όπου αναβιώνει ως ένα αντι-αποικιακό σύνολο που εμμένει στην έννοια της καταπίεσης των δικών της διαφορών. Αυτό το άνοιγμα σε «αποχρώσεις νοημάτων»¹⁵⁸ δεν συμπύσσεται σε έναν άχρονο ανθρωπισμό μιας αποικιακής χειραφέτησης, όπως προειδοποιούσε ο Fanon.¹⁵⁹ Αντίθετα, αναδύεται για να αρθρώσει και να εξασκήσει μια διαφορά που έχει τις ρίζες της στον αγώνα ενάντια στις πολιτικές, του χρόνου, του χώρου και της επιθυμίας που διατηρούν την υπαγωγή των γηγενών σε πολλαπλές κλίμακες.

Ένα Μέσο προς μια Ριζοσπαστική Απελευθερωτική Κριτική

Το άρθρο υποστηρίζει την αναγκαιότητα να στοχαστούμε μια θεωρία της αποαποικιακής κουηροποίησης, καθώς συνυφαίνει την κουηροποίηση με την αποαποικιοποίηση διαμέσου των δυνάμεων που συντηρούν τη σιωνιστική εποικιστική αποικιοκρατία στην Παλαιστίνη. Οι θεωρίες της κούηρ κριτικής στον παγκόσμιο Βορρά που αναδύονται μέσα από τα πλαίσια του ρατσισμού και της ομοκανονικότητας δεν επαρκούν για την αποτίμηση της εποικιστικής αποικιοκρατίας ως ένα αμάλγαμα πολιτικών του χώρου, του χρόνου και της επιθυμίας -της ετερο-κατάκτησης-, ενάντια στο οποίο στέκεται αξιακά μια αποαποικιακή κουηροποίηση, που εγκαινιάζει μια ριζοσπαστική απελευθερωτική κριτική. Η αποαποικιακή κουηροποίηση προκύπτει από τη γηγενή θεσιακότητα εναντίον των δυνάμεων που συντηρούν την εποικιστική-αποικιακή παρουσία, συμπεριλαμβανομένης και της αναπαραγωγής των πλαισίων χειραφέτησης και αναγνώρισης του αποικιοκράτη σε οικείες και γεωπολιτικές σφαίρες. Η αποαποικιακή κουηροποίηση, επομένως, θέτει κριτικά ερωτήματα στα γηγενή υποκείμενα αναφορικά με την ελευθερία που οραματίζονται και με την οποία

¹⁵⁶ Sarah Ahmed (2006) *Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others* (Durham, NC: Duke University Press), σ. 12.

¹⁵⁷ Fanon, *Black Skin White Masks*, σ. xxi.

¹⁵⁸ Nigel Gibson (1999) *Beyond Manicheism: Dialectics in the thought of Frantz Fanon*, *Journal of Political Ideologies*, 4(3), σσ. 356.

¹⁵⁹ Fanon, *The Wretched of the Earth*, σσ. 178–179.

μπορούν να συσχετιστούν, επιτρέποντάς τους να δουν τις περιοριστικές απαγορεύσεις της ελευθερίας όπως τροφοδοτούνται μέσα από την παρερμηνεία της ιστορίας κάποιας/κάποιου και ενός πραγματικού αγώνα.

Πτυχές των Λατινοαμερικάνικων και Ιθαγενικών Σπουδών έχουν ξεκινήσει να εξετάζουν αποαποικιακές επιστημολογίες μέσω της κούηρ ιθαγενικότητας και/ή της μεθοριακής-Τοικάνας.¹⁶⁰ Ωστόσο, παραμένει απαραίτητο καθήκον να *τεθεί ξανά στο επίκεντρο* η Παλαιστίνη και η γεωπολιτική/γεωαποικιακή ιδιαιτερότητά της εντός αυτής της συζήτησης, επιτρέποντας μια αμετάκλητη επανατοποθέτηση του εποικιστικού αποικιακού πλαισίου στην ατζέντα μιας κούηρ/κουηροποιούμενης Παλαιστίνης.¹⁶¹ Μια αποαποικιακή κουηροποίηση από την Παλαιστίνη αφοσιώνεται στην χαρτογράφηση υποκειμένων των οποίων η δυνατότητα να ενσταλάξουν μια μετασχηματιστική πράξη έρχεται μέσα από τη θέληση να δουν ενάντια στην αποτυχία του να φανταστούν πέρα από τη λογική «ο πατέρας μου θέλει να με σκοτώσει, το Ισραήλ είναι δημοκρατία».¹⁶² Μια τέτοια θέληση να γίνουμε ενεργά δρώντα υποκείμενα στην καθημερινή προσπάθεια για το άνοιγμα της κοινωνίας μας στις ίδιες της τις σωματικές και έμφυλες διαφορές εξελίσσει τη θέληση να αναγνωρίσουμε μια παλαιστινιακότητα ή μια Παλαιστίνη Αλλιώς.¹⁶³ Για να γίνει αυτό, σημαίνει να ξεκινήσουμε να βλέπουμε πέρα από την αποτυχία του να μετατραπούν οι ευκαιρίες που δημιουργήθηκαν από μαζικές κινητοποιήσεις σε στιγμές πραγματικής αλλαγής. Έτσι, αντί να συμπύσσεται η Ιντιφάντα σε μια εθνική ρητορική που επιβεβαίωσε την ετερο-κατάκτηση με το να κατεργάζεται κατευθυντηριακότητες προς τη συμφωνία του Όσλο, κατεδαφίζοντας τις όποιες πιθανότητες μιας αυθεντικής απελευθέρωσης που αμφισβητεί την ουσία της ετερο-κατάκτησης, η αποαποικιακή κουηροποίηση καλεί για μια φαντασία ανάδυσης της Παλαιστίνης μέσα από νέες ριζοσπαστικές σημασιολογίες, γεωπολιτικές και ενδόμυχες επιθυμίες. Μια αποαποικιακή κουηροποίηση, σαν αυτή, αναζητά μια πράξη για

¹⁶⁰ Βλ. για παράδειγμα τις έρευνες της Emma Perez για την αποαποικιακή κουηροποίηση ως μια μορφή αμφισβήτησης των λευκών ετεροκανονικών παραδειγμάτων συνοριοποίησης ανάμεσα στο Μεξικό και τις ΗΠΑ. Έτσι, ένα μέσο κουηροποίησης του συνόρου μέσω ενός μη λευκού, μη αποικιακού και μη ετεροκανονικού βλέμματος (σ. 128). Emma Perez (2003) *Queering the Borderlands: The Challenges of Excavating the Invisible and Unheard*, *Frontiers: A Journal of Women Studies* (2/3), σσ. 122-131.

¹⁶¹ Ο Salamanca ζητά να τεθεί στο επίκεντρο των Παλαιστινιακών Σπουδών η εποικιστική αποικιοκρατία και να επεκταθούν περαιτέρω οι κούηρ προσεγγίσεις για την Παλαιστίνη. Δες Salamanca et al (2012) *Past is Present: Settler Colonialism in Palestine*, *Settler Colonial Studies*, 2(1), σσ. 1-8.

¹⁶² Αναφορικά με την πολιτική πρακτική των alQaws για Σεξουαλική και Έμφυλη Διαφορετικότητα στην Παλαιστίνη, η οποία, όπως έχω διερευνήσει αλλού, λειτουργεί ως ένας χώρος που αποκαλύπτει την αξία της αποαποικιακής κουηροποίησης ως μια πολιτική που αμφισβητεί τις προϋποθέσεις των ΛΟΑΤΚ ταυτοποιήσεων μέσα στο πλαίσιο της λογικής ότι η Παλαιστίνη είναι ομοφοβική και το Ισραήλ ως ΛΟΑΤ καταφύγιο. Βλ. Alqaisiya, 'Decolonial Queering', σ. 37.

¹⁶³ Ό.π.

απελευθέρωση η οποία ενεργοποιεί την επανοικοδόμηση της Παλαιστίνης πέρα από τις κατευθυντηριακότητες της κατάκτησης προσκαλώντας και την Παλαιστίνη και τις Παλαιστίνιες να αναγνωρίσουν και να επαναξιολογήσουν την αξία των δικών τους Ι/ιστοριών, γεωγραφιών και σωμάτων.

Δήλωση γνωστοποίησης¹⁶⁴

Η συγγραφέας δεν αναφέρει καμία πιθανή σύγκρουση συμφερόντων.

Βιβλιογραφικές αναφορές

Abu Awwad, N. (2016) Gender and Settler Colonialism in Palestinian Agriculture: Structural Transformations, *Arab Studies Quarterly*, 38(3), pp. 546–561.

Abu Hanna, T. (2017) Transgender Christian Arab Modern Tallen Abu Hanna: ‘I’m lucky to be an Israeli.’ *A Wider Bridge*. Available at: <https://awiderbridge.org/transgender-christian-arab-model-talleen-abuhanna-im-lucky-to-be-an-israeli/>, accessed March 29, 2019.

Abunimah, A. (2012) Boycott Committee: Palestinian ‘Rawabi’ tycoon Bashar Masri ‘must end all normalization activities with Israel, *Electronic Intifada*. Available at: <https://electronicintifada.net/blogs/ali-abunimah/boycott-committee-palestinian-rawabi-tycoon-bashar-masri-must-end-all>, accessed March 19, 2019.

Abu-Rabia-Queder, S. (2017) Insidious Cleansing: Settler Colonialism and the Biopolitics of Health in Occupied Palestine, *Current Sociology*, 67(1), pp. 141–158.

Ahmed, S. (2006) *Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others* (Durham, NC: Duke University Press).

Ahmed, S. (2010) *The Promise of Happiness* (Durham, NC: Duke University Press).

Aljazeera Arabic. (2017) *Bassel Al Araaj the engaged intellectual martyr*. Available at: <https://www.aljazeera.net/encyclopedia/icons/2017/3/7/%D8%A8%D8%A7%D8%B3%D9%84-%D8%A7%D9%84%D8%A3%D8%B9%D8%B1%D8%AC->

¹⁶⁴ Δήλωση γνωστοποίησης όπως παρατίθεται από τη συγγραφέα του άρθρου για το περιοδικό Middle East Critique.

[%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%AB%D9%82%D9%81-%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%B4%D8%AA%D8%A8%D9%83-%D8%A7%D9%84%D8%B4%D9%87%D9%8A%D8%AF](#) (Source in Arabic), accessed March 19, 2019.

Alqaisiya, W. (2018) Decolonial Queering: The Politics of Being Queer in Palestine, *Journal of Palestine Studies*, 47(3), pp. 29–44.

Anani, Y. (2011) Designing Civic Encounter, *Academia the Mirror*. Available at: http://www.artterritories.net/designingcivicencounter/?page_id=13, accessed March 19, 2019.

Arab48. (2019) Marching Out: Palestinian Feminist Protest beyond Fragmentation. Available at: <https://www.arab48.com/%D8%B4%D8%A8%D8%A7%D8%A8-%D9%88%D9%85%D8%AC%D8%AA%D9%85%D8%B9/%D8%AA%D9%82%D8%A7%D8%B1%D9%8A%D8%B1/2019/09/24/%D8%B7%D8%A7%D9%84%D8%B9%D8%A7%D8%AA-11-%D9%88%D9%82%D9%81%D8%A9-%D8%A7%D9%84%D8%AE%D9%85%D9%8A%D8%B3-%D9%88%D8%AD%D8%B1%D8%A7%D9%83-%D9%86%D8%B3%D9%88%D9%8A-%D9%81%D9%84%D8%B3%D8%B7%D9%8A%D9%86%D9%8A-%D8%B9%D8%A7%D8%A8%D8%B1-%D9%84%D9%84%D8%B4%D8%B1%D8%B0%D9%85%D8%A9-> (Source in Arabic), accessed October 19, 2019.

BBC News Arabic. (2014) Abu Mazeen: We Do Not Want to Drown Israel with Refugees. Available at: http://www.bbc.com/arabic/middleeast/2014/02/140216_abbas_refugees_flood, accessed 19, March 2019.

BBC News. (2008) 1987: The Intifada. Available at: http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/7381369.stm, accessed 19, March 2019.

Bowman, G. W. (2011) A Place for the Palestinians in the Altneuland: Herzl, Anti-Semitism, and the Jewish State, in: E. Zureik, D. Lyon, & Y. Abu-Laban (eds.) *Surveillance and Control in Israel/Palestine: Population, Territory and Power*, pp. 65–79 (New York: Routledge).

Brym, R. (1988) The Transformation of Menial Labour in Israel, *Newsletter - Association for Israel Studies*, 3(2), pp. 12–15.

Butler, J. (1999) *Gender Trouble: feminism and the Subversion of Identity*. (New York: Routledge).

Cakebread, C. (2016) Israel's First Transgender Beauty Pageant, *Time*. Available at: <https://theweek.com/captured/640856/israels-first-transgender-beauty-pageant>, accessed March 19, 2019.

Coulthard, G. S. (2014) *Red Skin White Masks* (Minneapolis: University of Minnesota Press).

Dana, T. (2014) The Beginning of the End of Palestinian Security Coordination with Israel? *Jadaliyya*. Available at: http://www.jadaliyya.com/pages/index/18379/the-beginning-of-the-end-of-palestiniansecurity-c?fb_comment_id=571970826245239_575963662512622, accessed March 19, 2019.

Driskill, Q., Finley, C., Gilley, B. J., & Morgensen, S. L. (eds.). (2011) *Queer Indigenous Studies: Critical Interventions in Theory, Politics and Literature* (Tucson: Arizona University Press).

Duggan, L. (2003) *The Twilight of Equality: Neoliberalism: Cultural politics and the Attack on Democracy* (Boston, MA: Beacon Press).

Elia, N. (2017) Justice is Invisible: Palestine as a Feminist Issue, Decolonization: Indigeneity, *Education and Society*, 6(1), pp. 45–63.

Eng, D., Halberstam, J., & Munoz, J. E. (2005) What's Queer about Queer Studies Now? *Social Text*, 23(3–4), pp. 84–85.

Fabian, J. (1983) *Time and Other: How Anthropology Makes its Objects* (Colombia: Columbia University Press).

Falah, G.-W. (2005) The Geopolitics of 'Enclavisation' and the Demise of a Two-State Solution to the Israeli-Palestinian Conflict, *Third World Quarterly*, 26(8), pp. 1341–1372.

Fanon, F. (1964) *Toward the African Revolution: Political Essays* (Boston, MA: Grove Press).

Fanon, F. (1967) *Black Skin, White Masks* (London: Pluto Press).

Fanon, F. (1986) *The Wretched of the Earth* (Boston, MA: Grove Press).

Farasakh, L., Kanaaneh, R., & Seikaly, S. (2018) Special Issue: Queering Palestine Introduction, *Journal of Palestine Studies*, 47(3), pp. 7–12.

Gibson, N. (1999) Beyond Manicheanism: Dialectics in the Thought of Frantz Fanon, *Journal of Political Ideologies*, 4(3), pp. 337–364.

Gordon, N., & Ram, M. (2016) Ethnic Cleansing and the Formation of Settler Colonial Geographies, *Political Geography*, 35, pp. 20–25.

Hammami, R. (2019) Destabilizing Mastery and the Machine: Palestinian Agency and Gendered Embodiment at Israeli Military Checkpoints, *Current Anthropology*, 60(19), pp. 87–97.

Hassan, B.Y. (2017) Never Obey the Occupation: The Legacy of Bassel Al-Araj, *Electronic Intifada*. Available at: <https://electronicintifada.net/content/never-obey-occupation-legacy-bassel-al-araj/19851>, accessed March 19, 2019.

Hawara, A. (2015) Sexual Politics in the Colonial Context of Palestine. *Mada Research*. Available at: <http://www.alqaws.org/ckfinder/userfiles/files/JDL24-Full.pdf> (Source in Arabic), accessed March 19, 2019.

Hilal, J. (2010) The Polarization of the Palestinian Political Field, *Journal of Palestine Studies*, 39(3), pp. 24–39.

Hochberg, G. (2010) Introduction: Israelis Palestinians, Queers: Points of Departure, *Glq: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4), pp. 493–516.

i24NEWS English. (2018) The Triumph of Trans Arab Israeli model Abu Hanna, *YouTube video*, 6 June 2018. Available at: <https://www.youtube.com/watch?v=V9T63-4fk9s>, accessed, March 19, 2019.

Ibraheem, A. (2017) Sexual Politics in Palestine: An Introduction, *Jadaliyya*. Available at: <https://www.jadaliyya.com/Details/34822/%D9%85%D9%84%D9%81-%D8%AE%D8%A7%D8%B5> [source in Arabic], accessed October 19, 2019.

Khalidi, R., & Samour, S. (2011) Neoliberalism as Liberation: The Statehood Programme and the Remaking of the Palestinian National Movement, *Journal of Palestine Studies*, 40(2), pp. 6–25.

Khalili, L. (2007) *Heroes and Martyrs of Palestine* (Cambridge: Cambridge University Press).

Kornberg, J. (1993) *Theodor Herzl from Assimilation to Zionism* (Indiana: Indiana University Press).

Kozaczuk, D. (2015) The Hegemonic Ideal of Neoliberal Space of Peace. Rawabi, Palestine, a Case Study, Unpublished MSc thesis, School of Oriental and African Studies, University of London.

Lukacs, Y. (1992) *The Israeli-Palestinian Conflict: A Documentary Record, 1967–1990* (Cambridge, UK: Cambridge University Press).

Magid Shihada, M. (2012) Settler Colonialism and Conflict: The Israeli State and Its Palestinian Subjects, *Settler Colonial Studies*, 2(1), pp. 108–123.

Maikey, H. (2014) Queer/Anti-Colonial Struggle from the U.S. to Palestine, alQaws video, 10:13, 2 December 2014. Available at: http://alqaws.org/videos/QueerAnti-Colonial-Struggle-from-the-US-to-Palestine?category_id=0, accessed March 19, 2019.

Malhi-Sherwell, T. (2001) Imagining Palestine as the Motherland, in: T. Ben Zvi & Y. Lerer (eds.) *Self Portrait: Palestinian Women's Art*, pp. 160–166 (Tel Aviv: Andalus).

Martin, L., & Secor, A. (2014) Towards a Post-Mathematical Topology, *Progress in Human Geography*, 38(3), pp. 420–438.

Massad, J. (1995) Conceiving the Masculine: Gender and Palestinian Nationalism, *Middle East Journal*, 49(3), pp. 467–483.

Mazzig, H. (2018) Trans by Choice, Trans by Force, *The Jerusalem Post*. Available at: <https://www.jpost.com/Opinion/Trans-by-choice-trans-by-force-559444>, accessed March 19, 2019.

Mendes-Filhor, P., & Reinhartz, J. (1995) *The Jew in the Modern World: A Documentary History* (Oxford: Oxford University Press).

Miller, E. (2012) Former PA Minister and Billionaire Slammed by Palestinian Boycott Group for Discussing Peace with Supermarket Mogul. *The Times of Israel*. Available at: <https://www.timesofisrael.com/former-pa-minister-and-billionaire-slammed-by-palestinian-boycott-group-for-discussing-peace-with-supermarket-mogul/>, accessed March 19, 2019.

Miller, E. (2014) Abbas Avows to Uphold 'Sacred' Security Coordination with Israel. In: *The Times of Israel*. Available at: <https://www.timesofisrael.com/abbas-vows-to-uphold-sacred-security-coordination-with-israel/>, accessed March 19, 2019.

Miss Trans Star International. (2016) Miss Israel: Tallen Abu Hanna, *YouTube* video, 12 September 2016. Available at: <https://www.youtube.com/watch?v=bFKvVsdCl4k>, accessed March 19, 2019.

Morgensen, S. L. (2010) Settler Homonationalism: Theorizing Settler Colonialism within Queer Modernities, *Glq: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(1–2), pp. 105–131.

Morgensen, S. L. (2014) White Settlers and Indigenous Solidarity: Confronting White Supremacy, Answering Decolonial Alliances. *Decolonisation, Indigeneity Education and Society*. Available at: <https://decolonization.wordpress.com/2014/05/26/white-settlers-and-indigenous-solidarity-confronting-whitesupremacy-answering-decolonial-alliances/>, accessed March 19, 2019.

Nani, G. (2012) *The Colonisation of Time: Rituals, Routine and Resistance in the British Empire* (Manchester: Manchester University Press).

Nasasra, M. (2012) The Ongoing Judaisation of the Naqab and the Struggle for Recognising the Indigenous Rights of the Arab Bedouin People, *Settler Colonial Studies*, 2(1), pp. 81–107.

Neuman, B. (2011) *Land and Desire in Early Zionism*. (Waltham, MA: Brandeis University Press).

Pawel, E. (1993) *Labyrinth of Exile: A Life of Theodor Herzl* (New York: Farrar, Straus and Giroux).

Paz, G. (2017a) Arab Transgender Beauty Queen Says ‘Israel Means Freedom.’ *Forward*. Available at: <https://forward.com/fast-forward/374777/arab-transgender-beauty-queen-says-israel-means-freedom/>, accessed March 19, 2019.

Paz, G. (2017b) Israeli Arab Transgender Queen Opens up about her story, *The Jerusalem Post*. Available at: <https://www.jpost.com/Israel-News/Israeli-Arab-transgender-beauty-queen-opens-up-about-her-story-496994>, accessed March 19, 2019.

Perz, E. (2003) Queering the Borderlands: The Challenges of Excavating the Invisible and Unheard, *Frontiers: A Journal of Women Studies*, 34(2–3), pp. 122–131.

Pinkwashing Israel Website. Available at: www.pinkwashingIsrael.com, accessed March 19, 2019.

Puar, J. K. & Mikdashi, M. (2012) Pinkwashing and Pinkwatching: Interpenetration and Its Discontents. *Jadaliyya*. Available at:

<http://www.jadaliyya.com/pages/index/6774/pinkwatchingand-pinkwashin>, accessed October 19, 2019.

Puar, J. K. (2005) Queer Times, Queer Assemblages, *Social Text*, 23(3–4), pp. 121–139.

Puar, J. K. (2010) Israel's Gay Propaganda War. *The Guardian*, July 1. Available at: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2010/jul/01/israels-gay-propaganda-war>, accessed March 19, 2019.

Puar, J. K. (2011) Citation and Censorship: The Politics of Talking about the Sexual Politics of Israel, *Feminist Legal Studies*, 21 (1), pp. 133–142.

Rawabi Municipality Website. Available at: <https://www.rawabi.ps/>, accessed March 19, 2019.

RepJoeWalsh. (2011) Prime Minister of Israel Benjamin Netanyahu Speech at the Joint Session of Congress, YouTube video 9:56, 24 May 2011. Available at: https://www.youtube.com/watch?v=oBaMLlnb_KI, accessed March 19, 2019.

Ritchie, J. (2010) How Do You Say Come out of the Closet in Arabic? *A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4), pp. 557–575.

Rotbard, S. (2003) Wall and Tower, in: P. Misselwitz, T. Rieniets, Z. Efrat, R. Khamaisi, & R. Nasrallah(eds.) *City of Collision* (Birkhäuser Basel: Springer).

Salamanca, O. J., Qato, M., Rabie, K., & Samour, S. (2012) Past is Present: Settler Colonialism in Palestine, *Settler Colonial Studies*, 2(1), pp. 1–8.

Schoenberg, S. (2016) Modern Jewish History: The Haskala, *Jewish virtual library*. Available at: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/Haskalah.html>, accessed March 19, 2019.

Schotten, H. & Maikey, H. (2012) Queers Resisting Zionism: On Authority and Accountability beyond Homonationalism, *Jadaliyya*. Available at: <http://www.jadaliyya.com/Details/27195/On-Positionalityand-Not-Naming-Names-A-Rejoinder-to-the-Response-by-Maikey-and-Schotten>, accessed March 19, 2019.

Schulman, S. (2012) *Israel/Palestine and the Queer International* (Durham, NC: Duke University Press).

Schwartz, Y. (2016) Meet the Arab Woman who has just Become the First Miss Trans Israel. *Time*. Available at: <http://time.com/4352201/talleen-abu-hanna-first-miss-trans-israel/>, accessed March 19, 2019.

Shalhoub-Kevorkian, N. (2009) *Militarization and Violence against Women in Conflict Zones in the Middle East: A Palestinian Case Study* (Cambridge: Cambridge University Press).

Shalhoub-Kevorkian, N., & Dahir-Nashef, S. (2013) Femicide and Colonization: Between the Politics of Exclusion and the Culture of Control, *Violence against Women*, 19(3), pp. 295–315.

Shalhoub-Kevorkian, N., & Ihmoud, S. (2014) Exiled at Home: writing Return and the Palestinian Home, *Biography*, 37(2), pp. 377–397.

Shalhoub-Kevorkian, N., Ihmod, S. & Dahir-Nashef., S. (2014) Sexual Violence, Women's Bodies, and Israeli Settler-Colonialism, *Jadaliyya*. Available at: <https://www.jadaliyya.com/Details/31481/Sexual-Violence,-Women%E2%80%99s-Bodies,-and-Israeli-Settler-Colonialism>, accessed March 19, 2019.

Sherwood, H. (2016) Story of Cities #49: The Long Road to Rawabi, Palestine's First Planned City. *The Guardian*. Available at: <https://www.theguardian.com/cities/2016/may/24/story-cities-rawabi-plannedcity-palestine>, accessed March 19, 2019.

Smith, A. (2005) *Conquest: Sexual Violence and the American Indian Genocide* (New York: South End Press).

Stein, R. (2010) Explosive: Scenes from Israel's Gay Occupation, *GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 16(4), pp. 517–536.

Weizman, E. (2002) 5. Optical Urbanism. *Open Democracy*. Available at: https://www.opendemocracy.net/ecology-politicsverticality/article_804.jsp, accessed 19, March 2019.

Wolfe, P. (2006) Settler Colonialism and the Elimination of the Native, *Journal of Genocide Research*, 8(4), pp. 387–409.

Wolfe, P. (2012) Purchase by Other Means: The Palestine Nakba and Zionism's Conquest of Economics, *Settler Colonial Studies*, 2(1), pp. 133–171.

The Encyclopaedia and Dictionary of Zionism and Israel. (2005) Avoda ivrit Definition. Available at: http://www.zionism-israel.com/dic/Kibbush_Haavoda.htm, accessed March 19, 2019.

Ziv, A. (2010) Performative Politics in Israeli Queer anti-Occupation Activism, *Journal of Gay and Lesbian Studies*, 16(4), pp. 537–556.